

Odrasla jutra

1. susret hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva

»Stjepan Kranjčić«
Križevci, 2012.

Odrasla jutra

1. susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
»Stjepan Kranjčić«

Izdavači: Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana
»Dr. Stjepan Kranjčić«

Za izdavače: Dražen Bokan i Tanja Baran

Nakladnik: Glas Koncila

Za nakladnika: Stjepan Pogačić

Uredničko vijeće: Tanja Baran, Dražen Bokan, Stjepan Pogačić,
Sonja Tomić, Martina Valec-Rebić

Urednica: Sonja Tomić

Lektorice: Martina Valec-Rebić, Danijela Zagorec

Korektorica: Tanja Baran, Martina Valec-Rebić

Naslovnica: Josipa Henizelman, 7. r., OŠ »Josip Kozarac«,
Josipovac Punitovački

Likovno oblikovanje: Blaženka Matić

Priprema za tisak: Glas Koncila

Tisak: Tiskara Zelina

Naklada: 600 primjeraka

ISBN 978-953-241-331-1

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne
knjižnice u Zagrebu pod brojem 804037

Odrasla jutra

1. susreć hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
»Stjepan Kranjčić«
Križevci, 2012.

Križevci, travanj 2012.

Josipa Henizelman (7. r.), *Štalica*
Voditeljica: Anica Popović
OŠ »Josip Kozarac«, Josipovac Punitovački

Na natječaj za 1. susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva »Stjepan Kranjčić«, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2011. pristigla su 332 književna te 256 likovnih radova. Na književni natječaj javilo se 328 učenika iz 92 škole s područja cijele Republike Hrvatske te 46 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Kako je natječaj obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokaz), tako je na adresu križevačkih organizatora pristiglo 177 pjesama, 143 prozna rada i 12 igrokaza. Od 256 likovnih radova iz 65 škola, prosudbenoj je komisiji prosljeđeno 178 radova jer je dio radova diskvalificiran zbog neudovoljavanja uvjetima natječaja.

Stručno ocjenjivačko povjerenstvo za književni natječaj u sastavu: *Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić i Vojmil Žic* te stručno ocjenjivačko povjerenstvo za likovni natječaj u sastavu: *Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak i Vojmil Žic*, nakon što je pročitale i pogledale radove bez znanja o identitetu autora, odlučilo je da će na završnoj svečanosti u Križevcima u subotu 28. travnja 2012. nagrađen biti 21 rad, 20 će književnih radova biti javno izvedeno, a 18 likovnih radova bit će izloženo na prigodnoj izložbi »Obitelj na okupu«. Za objavu u ovome zborniku stručno je povjerenstvo izabralo 52 književna i 18 likovnih radova.

Ivan Matanovac (8. r.), *Štalica*
Voditeljica: Anica Popović
OŠ »Josip Kozarac«, Josipovac Punitovački

Sadržaj

Riječ urednice.....	9
Nagrađeni autori i radovi	15
Vrni se, fališ mi (Poezija)	19
Ana Baran: <i>Isus je ko i ja</i>	21
Lucija Čujko: <i>Lito i korito</i>	22
Lana Đakmanec: <i>Zornica</i>	23
Karlo Klopotan: <i>Božič</i>	24
Dajana Meštrić: <i>Badnjak</i>	25
Dajana Meštrić: <i>Na Božič v jutro</i>	27
Vedran Šargač: <i>Ogenj</i>	29
Karmen Kešer: <i>Mama i tata</i>	30
Jasmin Mužar: <i>Susetska balada</i>	31
Luka Smolčić: <i>Vukovar</i>	33
Magdalena Gašparić: <i>Vjera</i>	34
Tea Mršić: <i>Obitelj</i>	35
Lucija Krznarić: <i>Krunica</i>	36
Silvija Navoj: <i>Vrni se, fališ mi</i>	37
Tatjana Pajtlar: <i>Bog</i>	38
Stefano Petreković: <i>Božja fameja</i>	39
Helena Bešvir: <i>Pronađen raj</i>	41
Nika Nikolac: <i>Moja odrasla jutra</i>	42
Nika Nikolac: <i>Život je Božji dar</i>	45
Marta Radić: <i>U očima moje majke</i>	46
Antonija Sedlar: <i>Plava prostirka</i>	48
Lea Tot: <i>Dragomu anđeleku</i>	51
Sanjala sam zlatne snove (Proza).....	53
Luka Cirkvenčić: <i>Moja obitelj</i>	55
Nika Petriš: <i>Kako miriše Božić</i>	56
Daniel Katić: <i>Moja velika obitelj</i>	58
Roko Klobučar: <i>Odnos majke i djeteta</i>	59
Lorena Mitrović: <i>U sobici moje bake</i>	60
Filip Šijić: <i>Isus u nama</i>	61

Karlo Grilec: <i>Moja obitelj</i>	63
Dominik Jelić: <i>Pomaganjem drugima postajemo bolji</i>	65
Lucija Poslončec: <i>Sveti Antun i moja baka</i>	66
Nikola Puhin: <i>Božja čuda</i>	68
Martina Štampar: <i>Moje djetinjstvo</i>	71
Laura Bratić: <i>Moj svijet</i>	73
Ivona Drobac: <i>Obitelj koja moli zajedno,</i> <i>ostaje zajedno</i>	74
Klaudia Tomić: <i>Ja sam drukčija</i>	78
Zrinka Zagorec: <i>Samac</i>	80
Petar Bejuk: <i>Babica Roza</i>	82
Petar Dobrić: <i>Moji anđeli čuvari</i>	84
Leona Happ: <i>O molitvi i dobrim djelima</i>	88
Lucia Juginović: <i>Bog, središte obitelji</i>	90
Dora Kušić: <i>Brižni roditelji</i>	92
Laura Lončar: <i>Kako pronaći Boga</i>	95
Mihaela Pavić: <i>Ž kao Želimir</i>	96
Anamarija Kasumović: <i>Nebeski roditelji</i>	98
Patricija Kefelja: <i>Sanjala sam zlatne snove</i>	100
Bernard Kosovec: <i>Duh Božića</i>	102
Nika Nikolac: <i>Ključ</i>	104

Život u četiri postaje (Igrokazi) 109

Ana Bjedov, Hermana Dermiček, Karla Jakuš, Marija Kalanj, Hrvoje Karnas, Lara Malecki, Barbara Sabljak: <i>Didin štap</i>	111
Branimir Horvat, Nikola Šereg, Marul Kelava, Filip Bele, Jasmin Mužar: <i>Život u četiri postaje</i>	116
Dora Rebić: <i>Noć dobrote</i>	119
Veronika Bukal, Laura Lazić, Lucija Marković, Stela Vidović, Ivan Vrkić: <i>Nikolin izbor</i>	123

Popis likovnih radova 127

Popis škola koje su se odazvale na natječaj 131

Obitelj kao nježnost bake, mame...

Ovaj ljupki zbornik plod je dječjega duhovnog stvaralaštva. Odabranog, premda još nipošto antologijskog jer riječ je o prvomu susretu takve vrste u Hrvatskoj, nakana kojega je potaknuti stvaranje suvremenih dječjih književnih i likovnih radova protkanih kršćanskim vrednotama. Može se u prvi čas pomisliti kako pridjev kršćanski ograničava sintagmu duhovno stvaralaštvo, kako je preuzak, štoviše suvišan jer duhovnost je po sebi otvorena svakoj vjeri i svakom motivu, dakle i onima koji nisu kršćani te bi dostatno bilo – već i čitatelja radi – u djelu motriti tek ono općeljudsko. No istinski kršćansko uvijek je i općeljudsko. Bez obzira na rasu i vjeru svaki je čovjek zamišljen kao imago Dei, a kršćanin je – rekao bi fra Bonaventura Duda – Kristović, tj. mali Krist, dakle biće stvoreno na sliku i sličnost Sina Božjega te mu je cilj ponoviti život Božjega Sina, tj. suobličiti se s njim – Čovjekom, kojemu ništa (opće)ljudsko – osim grijeha – nije strano.

Bez namjere da se sputava sloboda odabira tema i motiva, mladim je autorima kao nosiva tema ovoga prvog natječaja ponuđena obitelj. S područja cijele Hrvatske stručnom su sudu pristigla tristo trideset i dva književna rada (većinom pisana na standardu, a dijelom na dijalektima), tj. sto sedamdeset i sedam pjesničkih, sto četrdeset i tri prozna kao i dvanaest igrokaza. Djela pisana dijalektom gotovo su beziznimno kvalitetna, najvjerojatnije stoga što je upravo dijalekt djetetov materinski jezik te ono svoju nutrinu na njemu najuspjelije umije izraziti. Stiglo je i sto sedamdeset i osam likovnih radova. Uz tri najvrsnija i stoga nagrađena rada iz svake je vrste za zbornik odabrano još devetnaest pjesničkih radova, dvadeset i tri prozna, jedan igrokaz i petnaest likovnih. Kako bi prosudba bila što realnija, svaki je član stručnoga suda raspolagao ocjenama od jedan do deset. Članovi suda za književne radove bili su Nada Babić, prof., glavni urednik dječjega časopisa *Mak Vojmil Žic* i potpisnica ovih redaka. Članovi za ocjenjivanje likovnih radova bili su docent na Akademiji

likovnih umjetnosti u Zagrebu Tomislav Buntak, Vojmil Žic i ja. Kao što se moglo predmnijevati, najčešća tema u likovnom izrazu kao i u svim trima literarnim vrstama bila je obitelj, ili vlastita ili Sveta, potom bake, mame i tate, prijatelji, molitva, Badnjak, Božić, vjera, anđeli, Isus, dobra djela... Valja istaknuti da se u radovima o obitelji zrcali današnje, djeci ne baš osobito prijateljsko, vrijeme. Maleni o Bogu, anđelima i svetima čuju uglavnom od bake. Bake pripovijedaju, bake ih uče moliti, bake ih hrane, riječju one im daruju svoju trajnu prisutnost koju im roditelji silom prilika moraju uskraćivati. Pa i kad je o Svetoj Obitelji riječ, na redu su najprije baka i djed, a onda tek mama i tata – baš kao u pjesmi djevojčice iz drugog razreda osnovne škole: *Isus je ko i ja razigrano dijete, baka Ana s ljubavlju rukavice mu plete... Njegov djed Joakim na koljenu ga njiše, a mama mu Marija prva slova piše. Dok vani u dvorištu od starih trošnih vrata igračke mu pravi Josip, njegov tata...* Bakine su ruke vješte i u onim već zaboravljenim kućnim poslovima, a ondje gdje bake više nije, korito staro snije babičine ruke i melu kukuruznu i bilu. Bez baka čak ni Došašće ni božićno vrijeme ne bi imali puninu čara. *Dok još je kmica i zvezde svetliju*, pjeva dijete iz četvrtog razreda, *babica i ja k zadnje zornice prijie Božića idemo.*

U djece iz viših razreda zastupljene su i malo manje romantične i poprilično teže teme. Tako jedna osmašica čežnju za zavičajem, a istodobno i bračnu sreću iščitava iz očiju svoje majke, očiju u kojima slike se nasumično nižu, a pogled prema dalekim krajevima spušta se na slike na zidu: slike Belgije, a zatim na male plave oči koje je gledaju. Mati ruke širi i grli svoju najmiliju: *mene*, radosno završava djevojčica poetsko motrenje svoje majke. Tu je i tiha, smirena bol trinaestogodišnjakinje koja se susrela s majčinom smrću tek što je koraknula u život. Vapaj *Vrni se, fališ mi*, kojim čitatelja u pjesmu uvodi kao nit tkanja u potku, nizanjem milih slika prelazi u smireno sjećanje, ono, pak, u nježan prigovor jer je mati otišla gore, u raj, a ni Bog joj nije rekla i, konačno, kulminira željom koju i mala pjesnikinja doživljava neostvarivom: *A ja bih da se vrneš, a ne da se gore s anđelima družiš.* Brojna ozbiljna pitanja

nameću se četrnaestogodišnjakinji koja izriče svoju bojazan: ...što će sa mnom biti sutra, kakva će biti moja odrasla jutra. Iz ogledala tko će me gledati tada, hoću li prepoznati sebe kakva sam sada? No patnju nisu zaobišli ni mlađi, bar ne onu ratnu, premda su se rodili kad je Domovinski rat već odavna završio. Bol grada-heroja, muku Vukovara, osjeća dijete iz petog razreda: *Patnja, znoj, suze, tuga i jedna cesta duga, duga, duga... Nepregledna kolona ljudi kreće na put bez povratka, na put mraka... Ostaje vjera, ostaje nada i žrtva krvavoga grada. A zaziv Abba-Tatice, kojim sam Krist želi da zovemo Oca nebeskog, jasno odjekuje u stihovima jednog četrnaestogodišnjeg pjesnika: Mi se stešo para da smo svi MI jena velika fameja u Božjem krilu stvorena.*

Nezaobilazne bake susrećemo i u proznim radovima. One su primjer življenog evanđelja. Piše dječak iz sedmog razreda o svojoj baki Rozi: *Nigdar nije nikomu nikoj prigovarala i nije se dragomu Bogu na težak život i svoje trpljenje požalila. Mene je navčila moliti... Na kraju molitvi pogladila bi me po lasi, njezine plave oči svetle bi zgubile, tožno bi zdehnula i povedla: Moj golubek, moj Petrek, vezda treba još kojega Očenaša zmoliti za celu družinu. Ja sem se rodila v velike družine. Bile nas je prek dvajst. Moj pokojni otec imel je nas sedam, a stric Miško još šest dece. Si smo se rada imeli. Stareše smo poštivali i stare babice Terezinke naveke Vi govorili.* Kad bi svaka obitelj beziznimno danas imala svoju babicu Rozu, vjerujem da ne bismo hodajući po ulicama gazili sliku Kristova tijela – odbačena peciva i krušne kriške, a istodobno jadikovali kako ni za kruh nemamo. Evo Rozine pouke Petreku: *V drvene škrinje zmesni smo kruh čuvali kak najvekše blago. Saki komadić kruha bil je sveti i kušnul si ga predi nek si ga v vusta del. Krušno mrvinje se v ognju skurilo. Greh je bil po podi ga potepati.* Bake, nadalje, prijateljuju sa svecima. Jedna od njih i sveti Antun Pustinjak vrlo se vole pa on njoj nikada nije odbio molbe. Dijete iz trećeg razreda voli boraviti sa svojom bakom jer ima osjećaj kao da je Bog uvijek s njom. Ni ovdje ne nedostaju teže teme kao primjerice problem osamljenika, siročetova čežnja za majkom, njoj usuprot sućut te rađanje ljubavi u

djevojčici koja bi voljela da njezini roditelji usvoje malog Želimira. Osobito raduje spoznaja da dvanaestogodišnjak, shrvan teškom bolešću svoje prijateljice, u molitvi bez riječi, u motrenju neba sluti Božje znakove, Božja čuda i doživljava obraćenje pa na kraju smireno, čak radosno prihvaća da se neke stvari poslije teškog razdoblja jednostavno ne mogu vratiti na isto, ali im možemo dati snage da izdrže.

Možda najneobičnije razmišljanje nalazimo u prozi djeteta iz četvrtog razreda. Kao da je imalo na umu kako je u Bogu sve stvoreno i sve stoji u njemu jer veli: *Kad razmišljam o Božjoj slici, zamišljam da svatko ima u sebi slagalicu. Na toj slagalici nacrtan je Isus. Kad se pričestimo, jedan dio te slagalice se složi. Tako se slagalica slaže svaki puta kada smo na misi. Kad se vjenčamo, također se jedan dio slagalice složi. Kada dođe vrijeme da umremo, iz te slagalice izađe Isus i svojim bojama oboja našu dušu.*

Teme igrokaza i opet su obitelj, potom Božić i Badnjak, jedna uskrсна, sveti Nikola, dobrota, sjećanje na djeda i njegov štap, opraštanje... Premda pisan govornim jezikom današnje mladeži, jezikom koji vrvi od skraćenica i anglizama (fejs, lajkati, storry, uguglati, cool, itd.), igrokaz *Nikolin izbor* pridobio je članove stručnoga suda svježim, lucidnim i duhovitim dijalozima te prihvaćanjem Isusa kao jednog od »frendova«, posve jednostavno, kao što kaže Stela: *Baš ti je prijatelj cool*. Pažnju plijene i odgovori na pitanja koliko vrijedi osmijeh (vrijedi kao da sedam godina piješ samo vodu i jedeš stari kruh), koliko opraštanje (vrijedi kao da si išao pješice u Mariju Bisticu i natrag), koliko ne-osuđivanje i ne-vrijeđanje bližnjih (vrijedi kao da si svoj kompjutor, mobitel i sve što imaš podijelio siromasima), te što najviše vrijedi (ljubav)? *Didin štap* vrlo je uspjela dramatizacija priče teologa i sveučilišnog profesora Tomislava Ivančića, a *Život u četiri postaje* u četiri slike (tri prizora) prati ljudsko biće od trenutka dolaska na svijet preko triju sakramenata inicijacije: krštenja, pokore i euharistije te potvrde.

I ovdje ne mogu odoljeti, a da ne citiram Matoševu *Malu gospu Mariju*, majku (ili baku – ta, baka je majka mami!) jer ona,

čini mi se, rezimira poruke koje iščitavamo iz dječje poezije, proze i igrokaza:

*Ima jedna mala gospa Marija,
Što sve mi draža biva što je starija.
Jer ona me je prvog trudno rodila,
Za ručicu me slabu prva vodila.
Prva me na ovom svijetu volila,
Prva se za mene Bogu molila,
Kupala me suzom, Bog joj platio,
Anđeo joj suzom suzu vratio;
Dojila me mlijekom svoje ljubavi,
Učila me ovaj jezik ubavi
S kojim ću i onda slatko tepati,
Kada ću za plotom možda krepati.
Samo tebe volim, draga nacijo,
Samo tebi služim, oj Kroacijo,
Što si duša, jezik, majka, a ne znamen,
Za te živim, samo za te, amen!*

Između sto sedamdeset i osam likovnih radova, koliko ih je pristiglo iz cijele Hrvatske (iz osnovnih, klasičnih osnovnih, kao i osnovnih škola za djecu s posebnim potrebama) nije bilo lako odabrati tri najuspjelija te još nekolicinu za zbornik. Najčešće teme bile su obitelj, tj. mama, tata, gdješto i sestre i braća, pa Sveta Obitelj, zatim Isusovo rođenje, dolazak u Betlehem, Isusova muka i raspeće, Majka Marija, sveti Nikola, anđeli, crkvene zgrade... Šteta što neka vrlo dobra idejna rješenja (npr. Kristovo lice – nalik mozaiku načinjenom od mnoštva ljudskih lica – koje možemo shvatiti kao Crkvu-tijelo Kristovo, ili kao uprizorenje Isusove riječi *Što ste učinili jednome od mojih najmanjih, meni ste učinili*) nisu i vrlo dobro ostvarena te nažalost nisu našla mjesto u zborniku. Veći broj radova uspio je bilo tehnički, bilo koloristički ili kompozicijski, bilo doživljajno, ali malo gdje su sva četiri elementa bila na podjednakoj

razini pa su se članovi stručnoga suda u konačnici složili oko izbora triju nagrađenih likovnih radova i još petnaest za reproduciranje u zborniku.

I što reći na kraju osim da su oba stručna suda vrlo zadovoljna odazivom djece na razini naše Domovine, a u dobroj mjeri i kvalitetom radova. Stoga možemo samo poželjeti da Osnovna škola Ljudevita Modeca iz Križevaca, kao i Udruga za promicanje znamenitih Križevčana »Dr. Stjepan Kranjčić« ubuduće s istim entuzijazmom organiziraju i drugi, i treći, i četvrti... i onaj susret dječjega duhovnoga stvaralaštva koji će se smjeti okriti pridjevkom »tradicionalan«.

Sonja Tomić

Nagrađeni autori i radovi

na

1. susreću hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
»Stjepan Kranjčić« 2012.

POEZIJA

(Pokrovitelj nagrade: Grad Križevci)

- 1. nagrada:** **Dajana Meštrić (4. r.), *Badnjak***
Voditeljica: Ljubica Bešenić, OŠ Novi Marof
- 2. nagrada:** **Lana Đakmanec (4. r.), *Zornica***
Voditeljica: Ljubica Bešenić, OŠ Novi Marof
- 3. nagrada:** **Nika Nikolac (8. r.), *Moja odrasla jutra***
Voditeljica: Irena Peić, OŠ »Nikola Tesla«, Rijeka

PROZA

(Pokrovitelj nagrade: Grad Križevci)

- 1. nagrada:** **Petar Bejuk (7. r.), *Babica Roza***
Voditelj: Tibor Martan, OŠ Visoko
- 2. nagrada:** **Nikola Puhin (5. r.), *Božja čuda***
Voditeljica: Ljiljana Bušić, I. OŠ Vrbovec
- 3. nagrada:** **Nika Nikolac (8. r.), *Ključ***
Voditeljica: Irena Peić, OŠ »Nikola Tesla«, Rijeka

IGROKAZI

(Pokrovitelj nagrade: Koprivničko-križevačka županija)

- 1. nagrada:** **Veronika Bukal, Laura Lazić, Lucija Marković, Stela Vidović, Ivan Vrkić (6. r.), *Nikolin izbor***
Voditeljica: Ankica Pokos, OŠ Brestje, Sesvete
- 2. nagrada:** **Ana Bjedov, Hermana Dermiček, Karla Jakuš, Marija Kalanj, Hrvoje Karnaš, Lara Malecki, Barbara Sabljak (3. r.), *Didin štap***
Voditeljica: Marina Živić, OŠ Dragutina Tadijanovića, Vukovar

3. nagrada: Branimir Horvat, Nikola Šereg, Marul Kelava, Filip Bele, Jasmin Mužar (5. r.), *Život u četiri postaje*
Voditeljica: Marija Bolšec, OŠ Antuna Mihanovića, Petrovsko

LIKOVNI RADOVI

(Pokrovitelj nagrade: Koprivničko-križevačka županija)

1. nagrada: Josipa Henizelman (7. r.), *Štalica*

Voditeljica: Anica Popović, OŠ »Josip Kozarac«, Josipovac Punitovački

2. nagrada: Ivan Matanovac (8. r.), *Štalica*

Voditeljica: Anica Popović, OŠ »Josip Kozarac«, Josipovac Punitovački

3. nagrada: Margareta Petrinjak (8. r.), *Sveta Obitelj*

Voditeljica: Marija Tomurad, OŠ Visoko

Dodatne nagrade

POEZIJA

Nagrada Osnovne škole Ljudevita Modeca Križevci

Lucija Čujko (4. r.), *Lito i korito*

Voditeljica: Dragica Školić, OŠ »Pavao Belas«, Brdovec

Nagrada Glasa Koncila

Silvija Navoj (7. r.), *Vrni se, fališ mi!*

Voditeljica: Valentina Jurišić, OŠ Ljudevita Modeca, Križevci

Nagrada Matice hrvatske Križevci

Helena Bešvir (8. r.), *Pronađen raj*

Voditeljica: Martina Škrinjar, OŠ Petrijanec

PROZA

Nagrada Kršćanske sadašnjosti

Lorena Mitrović (3. r.), *U sobici moje bake*

Voditeljica: Jasna Kubica, OŠ Nova Rača

Nagrada Alfe

Laura Lončar (7. r.), *Kako pronaći Boga*

Kloštar Podravski

Nagrada Grafocentra d.o.o. Križevci

Nika Petriš (3. r.), *Kako miriše Božić*

Voditeljica: Željka Peras, OŠ Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

IGROKAZI

Nagrada Profila

Dora Rebić (5. r.), *Noć dobrote*

Križevci

LIKOVNI RADOVI

Nagrada Galerije hrvatske sakralne umjetnosti »Laudato«, Zagreb

Lucija Hudoletnjak (4. r.), *Igra*

Voditeljica: Đurđica Pošta, OŠ »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica

Nagrada Udruge za promicanje znamenitih Križevčana »Dr. Stjepan Kranjčić«

Adrian Minkoš (6. r.), *Jaslice – Rođenje*

Voditeljica: Zorica Đuranić, Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

Vrni se, fališ mi

(POEZIJA)

Margareta Petrinjak (8. r.), *Sveta Obitelj*
Voditeljica: Marija Tomurad
OŠ Visoko

Ana Baran, 2. razred
Brestje – Sesvete

Isus je ko i ja

Isus je ko i ja
Razigrano dijete
Baka Ana s ljubavlju
Rukavice mu plete.

Da mu male ruke
Ne bi se smrzavale
Da bi poslije svima
Blagoslove davale.

Njegov djed Joakim
Na koljenu ga njiše
A mama mu Marija
Prva slova piše.

Dok vani u dvorištu
Od starih trošnih vrata
Igračku mu pravi
Josip, njegov tata.

Jednog dana Isus će
Kad veliki bude
Od trošnih i grešnih
Radit bolje ljude.

Isus je ko i ja
Dijete željno sreće
Koje ljubav daje
Ko darove iz vreće.

Lucija Čujko, 4. razred

Voditeljica: Dragica Školić

Osnovna škola »Pavao Belas«, Brdovec

Lito i korito

Korito staro, drveno
Dugo već počiva i seja
Babičine ruke i melu
Kukuruznu i bilu.
Leja kak se korito ziba
Dok babica kruh misi,
Pa ga pokriva nek se počiva.
A korito bu ga grijalo i čuvalo
Da bu veliko zraslo.
Ne zna jel seja,
Jel puno se je kruha v jem zamisilo,
I puno gladnih nahranilo.
A staro sito i korito spi
I više niš ne dilaju,
Jer tak je bilo pri.

Lana Đakmanec, 4. razred
Voditeljica: Ljubica Bešenić
Osnovna škola Novi Marof

Zornica

Još je kmica.
Zvezde nam put kažeju.
Zvono vu cerkve zvoni.
Babica me za roku drži.
V tišini po cesti idemo.
Marof je več okičeni.
Isusek se rodil bo.

Još je kmica.
Zvezde svetliju.
Babica i ja k zadnje zornice
prije Božića idemo.

Karlo Klopota, 4. razred
Novi Marof

Božič

Došel je Božič
vu naše selo.
Snegom je pokrito
i se je belo.
Od ponočke idem
z mamom i tatom.
Veselimo se da bumo
si doma z malim bratom.
Prelepi je Božič i
se je sveto.
Dok Božič mine, dolazi
srečno novo leto.

Dajana Meštrić, 4. razred
Voditeljica: Ljubica Bešenić
Osnovna škola Novi Marof

Badnjak

Ogenj gori.
Zvono zvoni.
Detešce se v štalici rodi.
Radost prihaja.
Babica se malom Isuseku moli
i nekam zamišleno gledi.
Sveče na stolu bleščiju.
Deca se veseliju.
Srečna su kaj postojiju.

Lucija Hudoletnjak (4. r.), *Igra*
Voditeljica: Đurđica Pošta
OŠ »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica

Dajana Meštrić, 4. razred
Novi Marof

Na Božič v jutro

V jutro se deca prva zbudiju.
Fletno celu hižu prebežiju.
Na kraju ganjka borek stoji.
Na vrhu mu se zvezda zlati.
Spoda njega se pono paketi veseli.
Deca su se posvadila i na kraju zbila.
Mamica je došla i se rešila.
Saki je dobil kaj je štel
i na Božič se v hiži rad imel.

Vedran Šargač, 4. razred
Voditeljica: Ljubica Bešenić
Osnovna škola Novi Marof

Ogenj

Zvono zvoni.
Sirena tuli.
Kaj se dogodilo?
Ljudi, ljudi!

Svi su vun zleteli,
saki pred svoju lesu
i glediju kakve gde
hude nevolje jesu.

Na kraju sela,
v drvenoj štali
vužgalo se sieno
kaj je v letu pospravleno.

Krave su mučale,
koze meketale,
sused je v pomoč zval,
a ja sem sam kraj plotu stal.

Stal sem i gledel v čudu
na tu nevolju hudu
i kak pomoči nijesem znal,
pak sem potiho Bogeka v pomoč zval.

Začas su došli policajci
i za njimi vatrogasci.
Fletno su ognja zgasili
i svu živinu spasili.

Ja sem sejeno bil jako tužen,
to mi je spomen fest ružen,
Često se v noči zbudim,
anđeleke i Bogeke molim
da nekaj tak strašnega više nigdar ne vidim.

Karmen Kešer, 5. razred

Voditeljica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Mama i tata

Svoj djeci na svijetu
bila velika ili mala
trebaju mama i tata.
To nije šala.
I zato uvijek kad
idem na misu, pitam se:
Bože, zašto zajedno nisu?

Jasmin Mužar, 5. razred

Voditeljica: Marija Bolšec

Osnovna škola Antuna Mihanovića, Petrovsko

Susétska balada

Prije dosti let prek plota
složno živeli susedi moji.
Grunt su veselo delali,
h fabriki peneze služili.
Kaplicu vinčeka si rado spili
i h veselju živeli.

Deca su im radost bila.
Na gruntu im pomagala.
H sreči su živeli i rado si zapopevali.
Denes je hiža htihnula.
Pesme več ni.
Dece se ne čuje glas.
Hnučekof pri hiži ni.
Susedi betežni i nemočni.

I gdo bu im zde pomogel?
I ja bum drva h hižu donesel.
I h dučan bum skočil.
I za zdravlje pital.
Od doktora recept zaiskal.

A sused bu rekel:
»Bog ti bu platil.
Na nebu naj ti bu plaća.«
Meni pak drugo ne treba
nek topla reč domača.

Adrian Minkoš (6. r.), *Jaslice – Rođenje*
Voditeljica: Zorica Đuranić
Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

Luka Smolčić, 5. razred

Voditeljica: Paula Vukčević Lazar

Osnovna škola Budaševno – Topolovac – Gušće

Vukovar

Patnja, znoj, suze, tuga
I jedna cesta duga, duga, duga...

Djeca bez očeva,
Žene bez muževa,
Majke bez djece,
Istina srce zapeče.

Nepregledna kolona ljudi kreće
Na put bez povratka na put mraka...

Neke sjene život im kroje
U ravnu liniju sve ih postroje
Puškom, batinom, vikom
I sve prestaje snažnim krikom.

Ostaje vjera, ostaje nada
I žrtva krvavog grada.

Magdalena Gašparić, 6. razred

Voditeljica: Marija Prikratki

Osnovna škola Vinica

Vjera

Vjerujem u Boga
i u njegovo ime...
Svakodnevno se molim
jer ga volim.
Sve istine o njemu
žive u meni,
u svakom čovjeku
i u svakoj ženi.
Velik u brizi,
milostiv u dobroti.
Žrtvovan za čovjeka,
izvrnut sramoti.
Snaga i život
njegovo je ime.
rađamo se, živimo i umiremo
s njime.

Tea Mršić, 6. razred
Voditeljica: Svjetlana Kraljić
Osnovna škola Škurinje, Rijeka

Obitelj

Moja je obitelj
mirna luka,
koju uvijek čuva
Isusova ruka.

Neka vječno radost
u toj luci blista,
nek je čuva ljubav
besmrtnog nam Krista.

Lucija Krznarić, 7. razred

Voditeljica: Mirela Paša

Osnovna škola Molve

Krunica

U tihoj noći krunicu molim,
zrno po zrno molitvu zborim.
Čuvaj mi, Bože, moje sve,
pazi i štiti moje sestre.

Zrno po zrno tiho molim,
vrati mi, Bože, sve koje volim.
Vrati mi baku i drage ljude sve,
čuvaj, Bože, nas malene.

Zrno po zrno utonem u san.
Pomozi mi, Bože,
sutra je novi dan!

Silvija Navoj, 7. razred

Voditeljica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Vrni se, fališ mi!

Imela sam te tak male,
i onda si otišla,
a ni bog ti nisam rekla.

Dok sem bila mala,
čuvala si me, bežala za menu,
brisala mi soze dok su tekle.

Popevala si one meni
dosadne popevke, a ja bi
te slušala jer si bila sretna.

Družila si se z menu,
spale bi skup dok
se nevreme spremale.

I onda si otišla
gore, u raj, a ni
bog mi nisi rekla.

A ja bi da se vrneš,
a ne da se gore s
anđelima družiš.

Tatjana Pajtlar, 7. razred
Voditeljica: Marija Prikratki
Osnovna škola Vinica

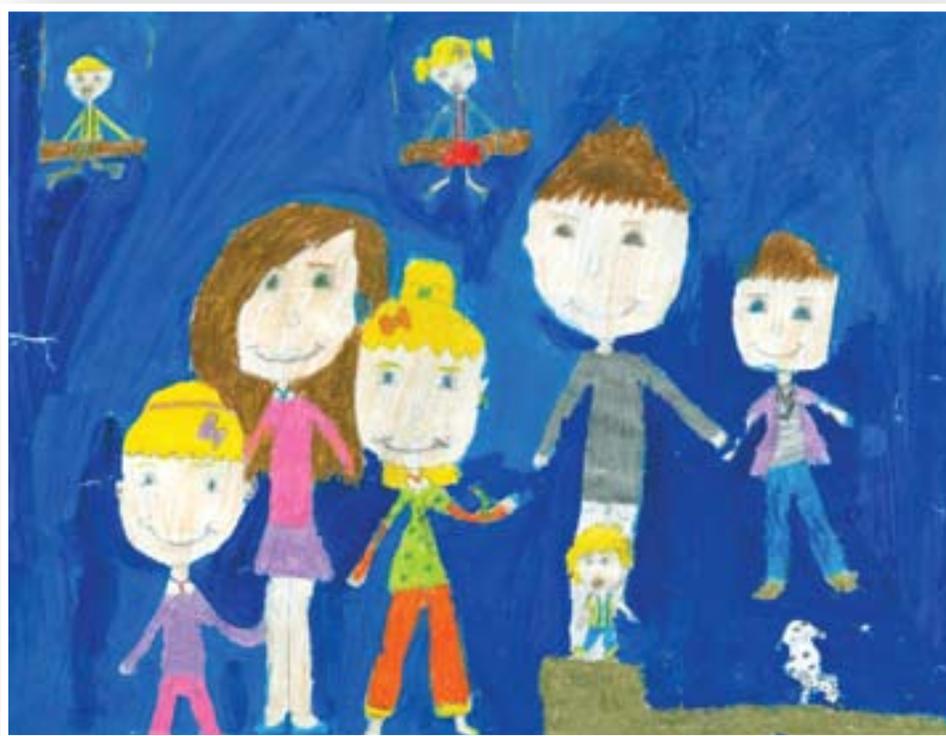
Bog

Bog nad
nama bdije
s nama tuguje
i s nama se
smije,
s nama blaguje
i s nama se
raduje.
I kad se smrači,
čuči u tami.
Od zla nas čuva
i nikad nismo
sami.

Stefano Petreković, 7. razred
Vodnjan

Božja fameja

Cili moj život
(juštih 13 lit)
pensam kamo
nas pelje kurijera
ča se život zove?
Kadi ćemo pojtiti?
Ki smo mi?
Če nan gore
ili bolje bit?
Miliar pitanji
u moru pensira
se toča.
Mi se stešo para
da smo svi MI
jena velika fameja
u Božjem krilu stvorena.

Antonia Matoina (4. r.), *Djeca*
Voditeljica: Davorka Travica
OŠ Žuti brijeg, Zagreb

Helena Bešvir, 8. razred
Voditeljica: Martina Škrinjar
Osnovna škola Petrijanec

Pronađen raj

Digni glavu,
misli.
Je li java
ili samo san?
Sklopi oči.
Nemoj biti
nervozan.

Digni glavu,
misli.
Možda te ne čeka
kraj.
Nemoj biti nervozan,
možda postoji
raj.

Nika Nikolac, 8. razred
Voditeljica: Irena Peić
Osnovna škola »Nikola Tesla«, Rijeka

Moja odrasla jutra

Sjedim, a baka mi priča,
ozarena od sreće
kako svoje djetinjstvo
zaboraviti neće.
Priča mi, vraća se
u godine rane,
oživljava svoje zlatne dane.

Uživljeno slušam,
ali ometu me vrata.
Zajapuren od ljutnje
ulazi tata. Gundža,
pravi je mrgud nakon posla.
Govori da mu je
napokon svega dosta.

Odlazim, ne želim više čuti.
Ne vjerujem
da se tata cijeli život ljuti.

Gledam kroz prozor, vidim
četiri mlada lika.
Pogledam malo bolje –
i pojavi se drugačija slika.

Onaj zaigrani dječarac
još uvijek bez brade,
pretvorio se u odraslo,
ozbiljno čeljade.

Bojim se što će sa mnom biti sutra,
kakva će biti moja odrasla jutra.
Iz ogledala tko će me gledati tada,
hoću li prepoznati sebe kakva sam sada.

Memnuna Hadžić (3. r.), *Moja obitelj na okupu*
Voditeljica: Tomislava Luetić
OŠ Dobri, Split

Nika Nikolac, 8. razred
Voditeljica: Irena Peić
Osnovna škola »Nikola Tesla«, Rijeka

Život je Božji dar

Ima dana kada sve se čini hladno i sivo
I sve što učinim i kažem ispadne krivo.

Ima dana kada sve izgubi svoj smisao
I ne pojavljuje se nijedna sretna misao.

Ima dana kada mi na licu ni traga osmijehu nema
I čini se da imam samo sve više problema.

Ima dana kada jednostavno ni za što nemam volje
I izgleda kao da stvari nikada neće postati bolje.

Znate li što mi kažu za takvih dana?
Sve ima svojih ljepših strana.
Kreni dalje, nemoj posustat,
Ponekad ćeš pasti, al' važno je ustat.

I onda uz to još par životnih priča kažu.
Nešto je istina, a nešto malo slažu.
I svi završe ponavljajući istu stvar:
Osmijeh na lice, jer život je Božji dar!

Marta Radić, 8. razred

Voditeljica: Irena Peić

Osnovna škola »Nikola Tesla«, Rijeka

U očima moje majke (najdražoj mami Katelijn)

Nasumično izvučene
Davno doživljene
Svijesti dostupne slike
Izmjenjuju se pred očima
I potiču na sjećanje

Slika mora u mračnom hodniku
Otac koji se vratio s puta
Prvi film pogledan u kinodvorani
Soba dijeljena sa sestrom u internatu

Šum valova koji dopire kroz prozore
Nove riječi svuda izgovarane
Glasovi koji odjekuju kroz slušalicu telefona
Stan još dalje, ali i najbliže domu

Davni snovi ostvaruju se
Čudesni pogled na more
Sunce oslikava ljude
Dok daleko odavde
Voljene osobe kiša pere, a vjetrovi suše

U očima moje majke
Slike se nasumično nižu
A pogled prema dalekim krajevima
Spušta se na slike na zidu: slike Belgije,
A zatim na male plave oči koje je gledaju.

Duboko, vrlo duboko u sebi
Ti doživljaji žive
A sada zahvaljujući Bogu za sretan život
Ruke širi i grli svoju najmiliju:
Mene.

Antonija Sedlar, 8. razred

Voditeljica: Marija Dorić

Osnovna škola Miroslava Krleže, Čepin

Plava proširka

Valjda ću tijekom života
Pronaći dovoljno bjeline, tinte i osjećaja
Da Ti kažem: »Hvala!«
Mogu Ti reći hvala jer smijem voljeti,

Jer imam njih –

Moj snop zlaćanog svjetla
U hladnom i rasipnom svijetu.
Otvoreno majčino srce na dlanu
U kojem sam ja, a ono je moje.

I ruke tatine, snažne i velike poput stijene
Što štite srce od studeni.
I zagrljaj siguran poput krošnje
Što umornog putnika sakrije.

I bratove drage riječi što tješe,
I njegov osmijeh što mu je sunce dalo,
I njegovo rame što je tako meko,
I tople oči što su uvijek blizu.

Nisu savršeni niti uvijek logični,
Ali oni su moja obitelj.
Kao što bi nebo bilo prazno bez sunca i oblaka,
Ja bih bila prazna bez njih.

Oni su moja voda što napaja
I sigurna hladovina,
Moje nebo bez granice –
Moja plava, sigurna prostirka

Što uvijek čeka mene.

Antonela Andlar (2. r.), *Sveta Obitelj, Isus se rodio*
Voditeljica: Marica Zaborac
OŠ Ivana Gorana Kovačića, Delnice

Lea Tot, 8. razred

Voditeljica: Marija Halaček

Osnovna škola Molve

Dragomu anđeleku

Anđelek moj dragi, beli
Se mi pajde razveseli.
V dućan, lepo prosim,
Kupi kaj več treba
V srčeku te nosim.

Vu pol noći šepni imeniku
Da mi napiše peticu veliku.
More biti z hrvatskoga
Veronauka ili tjelesnoga
(Al prvo pitaj Boga!)

Ispita dok bom pisala
Radi tebe se ne bom švicala.
Kaj bi bilo se točno,
Za dobro oceno.
E, to bo baš sočno!

Još ti nekaj moram reći:
Z mamom najbolše kolače speći!
Bratu komadića dam
Ili dva, kaj me ne bo sram!

Anđeleku,
Nek ti tvoje srce ne povene,
Čuvaj pajde moje, familijo...
I mene!

Sanjala sam zlatne snove

(PROZA)

Sara Birg (2. r.), *Sveta Obitelj, Put u Betlehem*
Voditeljica: Marica Zaborac
OŠ Ivana Gorana Kovačića, Delnice

Luka Cirkvenčić, 4. razred

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Moja obitelj

Moja obitelj je za mene, kako bih rekao, pomalo zabavna, a ponekad i smiješna. Tata mi je brkat, visok i jak kao planina. Radi u Europskoj uniji, u skladištu, na viličaru. Tako moj tata radi daleko od nas. Jedva čekam da i mi uđemo u Europsku uniju. Tada ćemo biti bliže tati kad je on na poslu. Kad moj tata dođe kući, pun je svakakvih priča. Mama radi u čaraparnici. Sad je trenutno doma, a kad radi, u biti, ne radi, nego štrika i hekla. Kod nje na poslu je bučno i svi se deru jer tamo strojevi kolo vode. Nitko nikoga ne čuje, samo se služe rukama i nogama.

Sestra, mlađi brat i ja često se »bombamo«. Mlađi brat Lovro uvijek iz bitke iziđe kao pobjednik. Kako i ne bi kad je on naša maza. Sestra je moja blizankinja. Mama kaže da smo već u njezinom trbuhu često igrali nogomet. Ja sam bio golman, a ona je izvodila jedanaesterce. Čim smo prohodali, odmah smo nastavili igrati nogomet. Do sada je stradao samo jedan prozor i mamina lijepa vaza.

Kad smo svi na okupu, našoj sreći nema kraja. Uvijek je veselo i živo. Čuje se smijeh, vika i cika. A kako i ne bi kad smo svi skupa malo otkačeni. Baš je lijepo živjeti u mojoj zabavnoj obitelji.

Nika Petriš, 3. razred

Voditeljica: Željka Peras

Osnovna škola Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

Kako miriše Božić

Božić nosim u srcu cijele godine. Kada stariji kažu da miriše na snijeg, znam da je ovaj blagdan vrlo blizu.

Prva nedjelja Došašća počinje mirisom borovih grančica ispletenih u vjenčić. Obasjava ga svjetlost prve zapaljene svijeće. Mama i tata svake nedjelje idu na zornicu, a brat i ja na podnevnu misu. Prije mise imam vjeronauk jer ću sljedeće godine primiti prvu pričest. S roditeljima razgovaramo kako bi mogli pomoći siromašnima, onima koji imaju manje nego mi. Odlučila sam od svoje uštedevine kupiti nešto pribora za školu koji ću odnijeti vjeroučiteljici, a ona će to poslati siromašnoj djeci u Afriku. Prikupili smo odjeću koju smo prerasli, a mama je kupila šećer, ulje, brašno i još neke stvari, i to smo odnijeli u Caritas.

Dok činimo te sitnice, u našim srcima je radost i veselje. Zadovoljni smo što možemo nekom pomoći. Kroz vrijeme Došašća češće se molim Isusu za zdravlje i sreću svoje obitelji.

Na blagdan sv. Nikole je moj imendan. Cijeli taj dan miriše mi na čokoladice i bombončice u šarenim omotima, i na naranče. Njih brat i ja ujutro pronalazimo u brižljivo očišćenim čizmicama.

Blagdan sv. Lucije je dan kada u male posudice sijemo pšenicu. Ona je simbol blagostanja pa ju pažljivo zalijevam da naraste velika. Dani polako počinju mirisati na limunovu koricu i vanilin šećer. Peku se kolači i ja pomažem mami. Pjevamo božićne pjesme da se sve ori.

Stigao je i Badnjak. On miriše po smrekinom drvcu koje je tata unio u kuću, a mi smo ga okitili raznobojnim ukrasima. Miriše na jabuke božićnice koje smo stavili ispod bora, kraj jaslica. Iz mamine kuhinje miriše na ribu, a vani ponovno miriše na snijeg. Navečer odlazimo na misu koju zovemo dječja polnoćka. Poslije mise sastajemo se s ostalim članovima naše obitelji, družimo se i pjevamo.

Stigao je Božić. Sretan rođendan, dragi Isuse! Ispod bora nas čekaju pokloni, a na stolu bogat doručak. Cijela obitelj ruča zajedno. Svi si čestitaju Božić i razdragani su. Eh, da, Božić miriše na ljubav. Ljubav prema mami, tati, bratu, bakama, Isusu... Znam da ljubav nije uobičajeni miris, ali nas opija. Taj miris može osjetiti samo naše srce.

Daniel Katić, 4. razred

Voditeljica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Moja velika obitelj

Ja imam veliku obitelj. Tu su tata Siniša, mama Sanja, četvorica moje braće, sestra Noemy i ja. Svaki dan moramo se primiti posla. Jer, kako moj tata kaže, reda mora biti. Svi imamo svoje domaće obaveze. Ja uvijek perem stepenice. Ako ih ne operem, onda sam »nadrappao«.

Ispričat ću vam jedan svoj dan. Ujutro moram ići u školu. Kad dođem kući, najedem se. Zatim napišem domaću zadaću koju inače ne bih htio raditi. Zatim, naravno, operem stepenice. Navečer malo gledam televiziju i onda moram »u krpe«. No, između toga događa se još sve i svašta. Ne ću to moći sve napisati jer bih ispisao cijelu bilježnicu koja stoji četiri kune i dvadeset pet lipa. A vremena su teška i moja mama kaže da se mora štedjeti.

Mislim da nisam spomenuo da živim u Palovcu. Eto, to sam ja, Daniel Katić i moja velika obitelj.

Roko Klobučar, 4. razred

Voditeljica: Ružica Lice

Osnovna škola Dragutina Kušlana, Zagreb

Odnos majke i djeteta

Kad sam bio mali, imao sam oko pet godina, u vrtiću su mi se rugali što nosim naočale. Bio sam jako tužan. Teta u vrtiću je onima koji su mi se rugali, rekla da to ne smiju raditi. Ali meni to nije bilo dovoljno. Došao sam kući. Mami nisam htio reći što se dogodilo. No ona je znala da nešto nije u redu. Rekla je:

– Ljubavi, što te muči?

Rekao sam:

– Ništa.

No ona je rekla:

– Mami uvijek možeš sve reći. Moje srce uvijek kuca za tebe i uvijek ću ti u svemu biti podrška. Zapamti: mama je uvijek tu za tebe.

Rekao sam mami sve što se dogodilo. Pogledala me u oči kao dijamant koji sjaji. Duboko je uzdahnula. Svojim rukama nježno mi je skinula naočale, stavila ruku na srce, još jednom uzdahnula pa napokon rekla:

– Svatko je poseban na svoj način i nitko na ovom svijetu nije isti. Ali nije važan tvoj izgled, nego tvoja dobrotu. Ti si jako dobar, i ja, kao i svi ostali, vjerujem u tebe.

Jedna, a ubrzo zatim i druga suza padnu mi na obraz. Mama i ja čvrsto smo se zagrlili, a na nas je skočio i naš pas. Mama je rekla:

Nikad te ne ću napustiti, ni u dobru ni u zlu.

Toga dana sam se osjećao sigurno i shvatio koliko je majka važna.

Lorena Mitrović, 4. razred

Voditeljica: Jasna Kubica

Osnovna škola Nova Rača

U sobici moje bake

U kući moje bake dvije su sobe. Manja soba, koju ja najviše volim, ima mnogo svetih slika. Meni je najdraža slika za koju baka kaže da se zove Sveta Obitelj. Ta slika me podsjeća na slike na kojima sam ja s mamom i tatom kada sam bila mala.

Pokraj kreveta nalazi se svjetiljka iznad koje visi mala vrećica s lavandom. Slike i miris lavande daju ovoj sobici poseban čar. U kutu sobe je stolić, a na stoliću je stolnjak koji je moja baka sama izvezla. Na stoliću je uvijek i košarica iz koje me uvijek mame ukusne jabuke. Nigdje mi nisu tako ukusne jabuke kao one kod moje bake. Kad sam kod nje, ona mi uvijek ispeče kolače koje volim. Najviše od svega volim kada dođe večer pa baka i ja legnemo u topli krevet. Tada me baka vodi u carstvo priča. Tako sam naučila sve o Isusu i svoju prvu molitvu anđelu čuvaru. Često prije spavanja baka i ja molimo krunicu Bogu. Jako volim večeri provedene s bakom u njenoj sobi jer tamo osjećam smirenost i povezanost s Bogom. Mislim da, ustvari, nije tajna u sobici, već u mojoj baki. Ona u sebi ima neku božansku blagost koja me smiruje... Ujutro ponekad odemo na groblje. Tamo zapalimo svijeću i pomolimo se... Najviše volim kad odemo u crkvu i tamo se pomolimo Bogu.

Jako volim biti s bakom jer imam osjećaj kao da je Bog uvijek s njom.

Filip Šijić, 4. razred

Voditeljica: Goranka Biškupić

II. osnovna škola Bjelovar

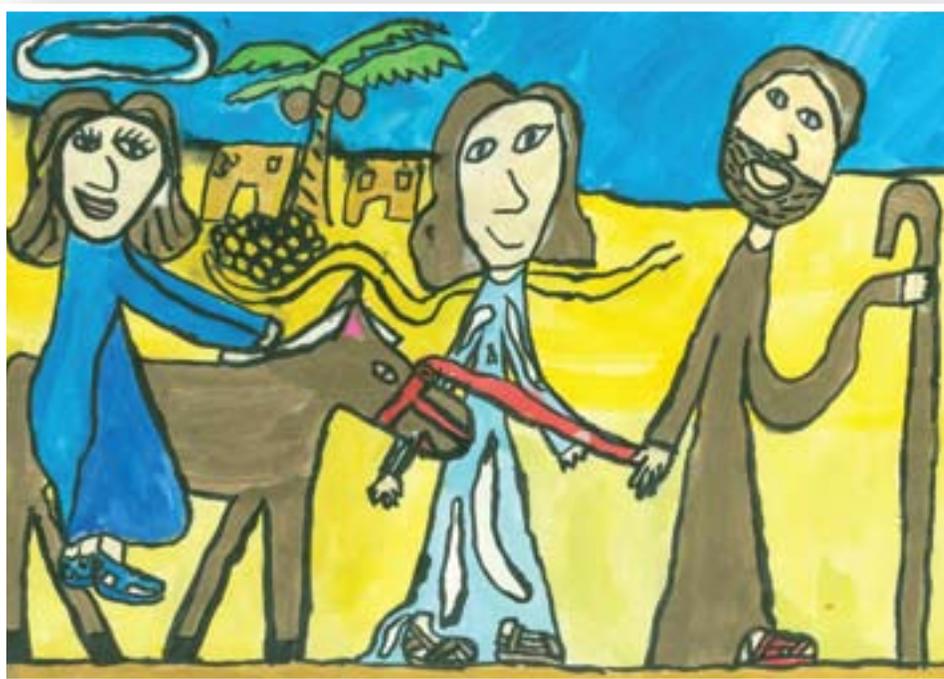
Isus u nama

Kada razmišljam o Božjoj slici, zamišljam da svatko ima u sebi slagalicu. Na toj slagalici nacrtan je Isus.

Kada se pričestimo, jedan dio te slagalice se složi. Tako se slagalica slaže svaki puta kada smo na misi.

Kada se vjenčamo, također se jedan dio slagalice složi.

Kad dođe vrijeme da umremo, iz te slagalice izađe Isus i svojim bojama oboji našu dušu.

Katja Klepac (2. r.), *Sveta Obitelj*
Voditeljica: Marica Zaborac
OŠ Ivana Gorana Kovačiča, Delnice

Karlo Grilec, 5. razred

Voditeljica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Moja obitelj

Kada sam imao pet godina, 2005. godine, moji mama i tata su se rastali. Kad se to dogodilo, bio sam jako tužan. Iako sam tatu viđao svake subote, nisam bio sretan jer mama i tata nisu bili skupa. Više nisam viđao svoje najbolje prijatelje. Ponekad bismo mama, tata, seka i ja otišli u toplice. Tada bih zaboravio na sve, ali na rastanku opet bi mi se vratila tuga. Roditelji mi pružaju sve što poželim, ali to mi ne može vratiti sreću kao kad su bili zajedno. Bio bih naj sretniji kad bi se mama i tata opet pomirili, da sve bude u redu. Kad bolje razmislim, ne mogu vratiti vrijeme.

Bio sam još tužniji kad je mama morala na operaciju. Tad mi je srce htjelo iskočiti. Taj dan me nitko nije mogao utješiti. Kad je operacija završila, mama je javila da je sve gotovo. Odmah mi je laknulo. Drugi dan sam je posjetio u bolnici i stalno sam je grlio. Kad sam morao kući, htio sam još ostati s njom u bolnici da budemo zajedno. Na putu kući sam šutio, nisam progovorio ni jedne riječi. Nitko mi ne treba povjerovati, ali tuga je bila zbilja jaka. Ipak je to mama koju jako volim.

Meni je mama nezamjenjiva osoba u mom životu. Ona poznaje sva moja lica. Uvijek zna što se dogodilo prema izrazu mog lica, a tata mi uvijek ispunjava želje jer se ne vidimo puno. Znam da će moja mama uvijek biti uz mene u najtežem trenutku. Za blagdane nismo svi zajedno i to me jako rastužuje. Da smo bar za blagdane skupa. Bio bih veseliji. Ali nismo i tu se ništa ne može. A kad dođu darovi... Od mame sam dobio stol za bilijar pretprošli Božić, a od tate volan za računalo. Tad sam bio jako sretan. Malo sam igrao biljar, a malo igrice na računalu. Nakon nekog vremena prošla je moja sreća.

Svim srcem volio bih vratiti vrijeme. Tada bismo svi bili skupa. Za blagdane bismo se svi veselili, molili malog Isuseka. Ali to nije moguće. Tko zna, možda sve završi dobro.

Magdalena Markuš (2. r.), Sv. Martin
Voditeljica: Ivanka Jurinić
OŠ Franje Horvata Kiša, Lobor

Dominik Jelić, 5. razred

Voditeljica: Ivanka Brađašević

Osnovna škola Ante Kovačića, Zagreb

Pomaganjem drugima postajemo bolji

Tako sam sretan kada nekomu pomognem, da mi se cijela duša ispuni radošću! Ubacim novčić prosjaku na ulici, prijateljima pomognem oko rješavanja zadataka ili siromahu koji kopa po smeću, dadnem nekoliko praznih boca... Sve su to dobra djela, ali ponekad nam se učini da smo učinili tako malo.

Ipak, vjerujte, sve što je dobro – veliko je! Istina je ovo: pomaganjem drugima postajemo bolji u duši, ne tražeći priznanje okoline!

Kada pomažem, ne razmišljam o tome što drugi može dati, već o svojim mogućnostima i o tome što ja mogu učiniti. Kada dajem, ne očekujem da mi se vrati. Činim to iz srca. Znam, kada daruješ, a ne tražiš uzvrat, dvostruko će ti se vratiti!

I kada odrastem, činit ću puno dobrih djela. Među najdražima će mi biti – školovati jedno afričko dijete... Zapamtite, ljudi si trebaju pomagati jer ne mogu jedni bez drugih!

Lucija Poslončec, 5. razred

Voditeljica: Marija Bolšec

Osnovna škola Antuna Mihanovića, Petrovsko

Sveti Antun i moja baka

Sjećam se. Jedva sam prohodala, a već me moja baka uzela za ruku i vodila na misu. Malo sam išla, malo uz nju trčala, a najviše me ona nosila. Nije joj bilo teško jer bih je ja zagrlila. U crkvi sam ponosno uz nju stajala, s njom klečala i molila, iz svega glasa smo pjevale.

Jednog je sveca posebno voljela, a znam da ga još uvijek voli. Prije mise obavezno smo klečeći pred oltarom, molile svetog Antuna za zdravlje naše stoke. Nakon toga sjele bismo na klupu i pridružile se misnom slavlju.

Tako je vrijeme prolazilo, a moja baka nije posustajala u svojim molitvama. Kad sam porasla i baka me već davno prestala nositi na putu u crkvu, odlučila sam saznati nešto više o tom svecu. Zašto ga moja baka toliko štuje i toliko mu se moli? Što to od njega želi izmoliti?

Te večeri baka je došla k meni u sobu i rekla mi da je sada vrijeme da saznam zašto se ona moli tom svecu.

– Isto tako kao što ja sada tebi pričam, pričala je meni i moja baka. Sveti Antun se posebno štuje u svakoj seoskoj obitelji koja ima stoku. Naše krave su naše blago. One nas hrane. Tako je bilo nekada, a tako je uglavnom i sada, iako nešto manje. Molim se svetom Antunu i častim ga jer on čuva naše blago. Znam da sve manje ljudi ima stoku i da se sve manje njemu moli, ali ja se ne ću prestati moliti, a nadam se da ćeš se i ti sa mnom moliti.

Rekla mi je da će mi dati knjižicu s molitvama svetom Antunu. Slušajući je, ja sam zaspala. Kad sam se probudila, na jastuku sam našla knjižicu. Odmah sam je počela listati i čitati molitve. Posebno je bila označena molitva iz koje sam odmah zapamtila riječi: »Hvala

ti, sveti Antune, što čuvaš naše blago!« Sljedeći dan sam molitvu znala napamet.

Jedva sam čekala nedjelju da mogu zajedno s bakom moliti pred oltarom. Te sam nedjelje u bakinim očima vidjela suze jer sam ja, njena unuka, zajedno s njom tu molitvu molila. Još uvijek je u mojoj staji nešto blaga te valja za njega moliti svetoga Antuna. Pouzdano znam da se sveti Antun i moja baka vole. On njoj nikada nije odbio molbe i stoka u mojoj staji je zdrava.

Nikola Puhin, 5. razred
Voditeljica: Ljiljana Bušić
I. osnovna škola Vrbovec

Božja čuda

Dan je bio tmuran, satkan od hladnog vjetra koji je prodirao sve do kostiju, i prošaran debelim, krupnim, čak i dosadnim kapima kiše koje su mlohavim, neumoljivim škrapanjem već peti dan lupkale po krovu. Pet dana je prošlo otkad mi je mama prenijela najtužniju poruku koju sam do sada čuo u svom malom, jednostavnom, dječjem, bezbrižnom životu. Rekla mi je da je moja draga prijateljica strašno bolesna, da boluje od leukemije i da se dugo vremena ne ćemo igrati niti viđati... Prije pet dana je počela vladavina tuge i mržnje nad mojom dušom. Osjećam da mi je srce poput neke stare, zalijepljene porculanske lutke, na kojoj se vide tragovi lijepljenja. Suze mi, isto kao i kiša, već peti dan klize i klize niz tužno, razočarano, iznevjereno lice. Ništa ne čujem, ne vidim, ne osjećam, osim mokrine suza i hladnoće ruku.

Do tog crnog dana vjerovao sam u Boga jer nisam mogao niti naslutiti da bi se to moglo dogoditi. Ona je uvijek bila dobra i draga, uvijek bi me znala odvesti na pravi put, vodili bismo duge razgovore o Bogu i vjeri, ali otkad sam saznao tu groznu, mračnu vijest, za koju bih htio da je nikad nisam ni čuo, svijet gledam drugačijim očima. Shvatio sam da svijet nije takav kakav sam mislio da jest. Shvatio sam da su bolesti i zlo svugdje oko nas, a ne samo na vijestima. Od tog se dana moj život počeo mijenjati iz temelja. Bog je bio velika laž, ogromna neistina. Bog ne postoji, a ako i postoji, on je samo stari, bradati djedica koji zanemaruje zahvale i ne uslišava molitve, on je nitko i ništa! Nitko me nije volio, niti sam ja ikoga volio. Sve bih s velikim prezirom i mržnjom gledao kako se igraju sa svojim prijateljima, kako se slatko i bezbrižno smiju trčeći ulicom i sve ljude zaraze snagom prijateljstva i dječjeg veselja. Zamišljao bih njeno veselo

lice koje mi se radosno, s puno ljubavi, smijalo i pozivalo na igru, no kada bih osjetio suze kako klize niz moje lice, moje bi se maštanje rasplinulo u debeloj, gustoj magli realnosti i zbilje. Vjerojatno ionako više nikada ne ću čuti njen smijeh, ona je sada poput suhe biljke, treba je puno zalijevati kako bi ponovno procvjetala. Nisam se molio niti išao na misu, samo sam plakao i jecao. Moj se život toga dana srušio kao kakva kula od karata koju je vjetar otpuhnuo u zaborav, mislio sam da više ništa neće biti isto. Osjećao sam se mrtvim. Kada sam jedne večeri legao na krevet i stisnuo se uza zid, pokrivajući se debelom dekom, počeo sam jecati, a na krevet mi je s ormara nešto palo. Poskočio sam, rukom tražeći prekidač za svjetlo. Upalio sam svjetlo i vidio da je predmet koji je pao na krevet, stara, izlizana Biblija s posvetom, koju su mi kupile moja bolesna prijateljica i njena majka za šesti rođendan. Bila je otvorena na stranici na kojoj je velikim, upečatljivim, crvenim slovima pisalo: »Vjeruj!« Zanemario sam taj događaj misleći da je to glupost, bacio sam Bibliju na pod. Nisam mogao shvatiti kakvu to poruku nosi, no tada sam se sjetio da sam jednom na misi čuo o Božjim čudima, događajima koji su u moći nadljudskih bića, zaželio sam joj laku noć u kakvom god stanju bila, ugasio svjetlo i zaspao, neobično brzo.

Usnuo sam čudan, neshvatljiv san, usnuo sam kapelicu. Na prvi je pogled bila prazna, ušao sam unutra i vidio djevojčicu kako kleči pred oltarom. Kada se okrenula, shvatio sam da je to moja prijateljica, smiješila mi se i brižnim glasom rekla: »Vjeruj!« Probudio sam se sav znojan, nisam shvaćao ništa.

Sljedećeg dana krenuo sam prema školi, no neka me sila vukla prema obližnjem parkiću, koji je mirovao u spokoju i ljepoti

kišnih kapi koje su se sjajile na dugim granama hrastova, u stvari neka me sila vukla prema kapelici koja se nalazila u tom parku. Iako nisam htio ući u kapelicu, noge me nisu slušale, već su me odlučno vukle prema malom uskom ulazu u kapelicu. Ušao sam u kapelicu koja je bila ispunjena dobrotom i osvjetljena prekrasnim slikama na prozorima. Dugo sam gledao u veliki križ i promatrao ga s divljenjem i strahopoštovanjem. Napravio sam par nesigurnih koraka i kleknuo pred oltar, molio sam se, promatrao slike, ali ništa. Niz lice su mi počele kliziti suze jer sam mislio da će se nešto dogoditi nakon toga. Pognuo sam glavu prema prsima, kada sam osjetio toplinu nečijih ruku, dignuo sam glavu i ugledao veseo osmijeh svećenika koji mi je rekao da u crkvi usne šute, a srce govori. Ništa nisam shvatio i ljutito sam izjurio van.

Sjeo sam na klupicu u parku i počeo plakati, nekakvo svjetlo mi je zaslijepilo pogled, dignuo sam glavu i na nebu se pojavio bijeli oblak u obliku križa koji je rastjerivao guste, crne oblake. Shvatio sam da su to Božji znakovi, utrčao sam u kapelicu i po prvi put osjetio neopisivu toplinu, koja je kao debeli pokrivač zaogrnila moje srce. Istinski sam se veselio i radovao svim bićem, osjetio sam da me svećenik toplo, iz sveg srca zagrlio. Na trenutak sam vidio lice svoje svijetle zvijezde vodilje, smiješila mi se i bila je sretna što sam ponovno povjervovao.

Moja prijateljica je nakon pet mjeseci muke s terapijama i lijekovima ozdravila i jako se dobro oporavila. Više ništa neće biti tako bajno i savršeno kako je bilo prije te grozne bolesti, ali ja se samo mogu truditi da ona bude što bliže bezbrižnosti koju je nekad imala. Neke se stvari poslije teškog razdoblja jednostavno ne mogu vratiti na isto, ali, vjerujte, možemo im dati snage da izdrže.

Martina Štampar, 5. razred

Voditeljica: Doris Bajdak

Osnovna škola Antuna Augustinčića, Zaprešić

Moje djetinjstvo

Kako započeti?

Prožeto je lijepim, ali, nažalost, i ružnim sjećanjima. Kako lijepa sjećanja pamtimo cijeloga života, a ružna polako zaboravljamo i ostavljamo iza sebe, započet ću onim lijepima.

Sjedim u kolicima, a baka mi daje kuhaču u ruke da i ja nešto ukusno skuham za ručak.

Prvi bicikl. Mama mi ga je kupila, a za mene je bila prava umjetnost naučiti ga voziti.

Prvi rođendan. Mama je spremila posebna iznenađenja. Okitila je stan balonima i trakama. Torta je bila u obliku lutke Barbie, svi su imali šeširiće na glavi. Zviždaljke. Pjesma Sretan rođendan. Svi su je pjevali.

Prvo sanjkanje, bezbroj padova i prevrtanja po snijegu. Slatko iščekivanje svetog Nikole, ribanje čizmica koje bi ujutro osvanule pune poklona.

Blagdani Badnjak i Božić, kićenje božićnog drvca, bezbroj lampica. Miris kolača iz mamine i bakine pećnice. Otvaranje poklona umotanih u šarene, šljokicama posute papire.

Sjećam se okruženja u kojem sam odrastala, ispunjenog ljubavlju mame, bake, bratića i sestrični.

Otac?

Nema ga nigdje, nikada nije bio prisutan, nema ga ni danas. No, zato će uz mene uvijek biti moja mama, brat kojeg obožavam te očuh Siniša.

Petra Puček (6. r.), *Obitelj u prirodi*
Voditeljica: Jadranka Kučar
OŠ Tužno

Laura Bratić, 6. razred
Križevci

Moj svijet

Moj svijet je kao pjesma, rimuje se uz svaku rimu, pristaje uz svaku notu. On je kao loza, širi se iz godine u godinu. Moja sestra je kao cvijet, osjetljiva je na svako godišnje doba. Zima joj ne odgovara – hladno je, proljeće – pada kiša, u ljeto – prevruće, a u jesen svi cvjetovi skupljaju modne dodatke pa je ljubomorna. Moja mama je kao pahulja, najljepše joj pristaje bijela i hladna zima. Nabaci bijeli ruž, bijeli puder, bijelu bundu i ode u let da se proveseli. Moj tata je kao zimzeleno drvo, nikada se ne mijenja, uvijek je isto, u jesen mu ne ispada lišće, u ljeti se ne suši, a u zimi se ne smrzava. Da, to je moj tata, jak kao stijena. A ja, ja sam kao led, ostajem u svojoj špilji sve do ljeta. Tada se topim. Boravim u školi sve do ljeta kada počinju praznici. Tada je svijet drugačiji.

Ivona Drobac, 6. razred

Voditelj: Tomislav Krušlin

Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Obitelj koja moli zajedno, ostaje zajedno

Zovem se Ivona i živim u skladnoj obitelji koja se nadahnjuje ljubavlju, međusobnim poštovanjem i vjernošću mojih roditelja, a te svoje vrijednosti roditelji svakodnevno žele prenositi na bracu i mene.

»Obitelj je kamen temeljac u izgradnji društva i Crkve. To je prva jezgra u kojoj se prenosi kršćanska vjera, a roditelji su prvi navjestitelji evanđelja svojoj djeci. Kroz čitanje Biblije, kroz slavljenje euharistije i kroz zajedničku obiteljsku molitvu, roditelji stvaraju obiteljsku duhovnost.« Ove rečenice, nažalost, nisu moje, nisam ih ja sama izmislila, ali moja obitelj živi od njih. Prepisala sam ih iz jedne mamine bilježnice koju ona ljubomorno čuva u svojoj posebnoj ladici. Tu bilježnicu mama vadi u trenucima zajedništva naše obitelji i uvijek nam nešto pročita iz nje. Nakon mamina čitanja kratka je šutnja, a onda mama razumljivim riječima pročitane riječi usađuje u život brace i mene. U tu ladici i ja se zaputim kad tražim nešto posebno nadahnuto. No za to mi uvijek treba mamino dopuštenje.

Kad nam je vjeroučitelj u školi govorio o obitelji, odmah sam se sjetila maminih bilješki i kako nam je mama čitala o važnosti obitelji, a nakon toga poticala nas na svakodnevnu zajedničku molitvu za obitelj. Zapisala ih je na jednoj duhovnoj obnovi. Te se obnove i ja rado prisjećam. Bila je to jedna posebna subota! Nije to bio vikend kao svaki drugi vikend. Desetak smo se dana pripremali za taj vikend i u našoj obitelji osjećalo se posebno raspoloženje. Svaki smo dan molili za blagoslov naše obitelji i obitelji u našoj

domovini Hrvatskoj. Konačno je došao i taj dan. Uzbuđeno smo pakirali stvari u auto i krenuli na put prema moru. Cilj je bila Opatija u kojoj se održavala duhovna obnova obitelji. Nisam baš sve shvatila, ipak sam bila premala kako bi shvatila o čemu su odrasli tamo pričali, ali osjetila sam da su svi sretni. Mama mi je tada objasnila da ljudi jednostavno dolaze na takve susrete da bi se družili, razmijenili obiteljska i duhovna iskustva, šetali zajedno, pjevali, molili se. Jednostavno rečeno maminim rječnikom, dolaze da bi se »maknuli iz svakodnevnice, napunili baterije«. Pitala sam tada mamu, znači li to da se čovjek može napuniti kao baterija? Da, kazala je mama. Samo treba pronaći ono što te ispunjava! Kad danas razmišljam o tim maminim riječima, pronalazim odgovor zašto su odnosi u mojoj obitelji skladni, puni razumijevanja i uvažavanja. U mojoj obitelji stalno je prisutna međusobna pomoć i molitva jednih za druge.

Još sam pročitala jednu zanimljivu rečenicu: »Zajednička molitva pomaže u osvješćivanju osobne, društvene i duhovne vrijednosti obitelji.« Pitala sam se što to znači, a odgovor je došao sam od sebe. Molitva je ono što te ispunjava. To je naša ispunjena baterija. Sad mi je jasno zašto su nas roditelji privijali na koljena dok sam bila mala i izgovarali riječi koja tad još nisam razumjela. Odgovor vidim danas, svaku večer kad se zajedno pomolimo. Jednostavno bolje i sigurnije se osjećam kad se u molitvi uteknem Sv. Obitelji ili potražim zaštitu svojih omiljenih svetaca Leopolda Bogdana Mandića i Marka Križevčanina. U molitvi tako razmišljam o obi-

telji, o prijateljima, o sebi. Takvim iskrenim odnosom prema Bogu i snagom vjere, kroz molitvu uklanjamo pogreške te u zajedništvu puno kvalitetnije živimo.

U vrijeme Došašća molimo svi zajedno uz upaljenu svijeću razmišljajući da je Isus naše svjetlo koje može prosvijetliti čitavo čovječanstvo. Molimo našu obiteljsku molitvu, koju ću rado podijeliti sa svojim prijateljima i predložiti da molimo zajedno jer na taj način ćemo uvijek biti povezani i tako izgrađivati ljepšu i bolju Hrvatsku.

Obiteljska molitva

Oče dobri, blagoslovi našu obitelj i sve obitelji naše domovine Hrvatske. Daj nam snage na našem putu života da uvijek budemo vjerni tvojoj Riječi. Blagoslovi naše živote i daruj nam snagu da izdržimo sva iskušenja života, a nastavimo živjeti u ljubavi i dobroti oslobođeni sebičnosti i zla jednih prema drugima. Amen.

Slava Ocu...

Nedeljka Mišetić (7. r.), *Isusovo rođenje*
Voditeljica: Anica Popović
OŠ Gorjani

Klaudia Tomić, 6. razred
Voditeljica: Đurđa Vučetić
Osnovna škola Nova Rača

Ja sam drukčija

Imala sam puno događaja kada sam bila drukčija, ali to su uglavnom bile sitnice. Ponekad sam imala drukčiju odjeću, slušala drukčiju glazbu, čitala drukčije knjige. U tim sam se trenucima osjećala odbačeno jer nisam imala puno prijatelja. No, tijekom godina sve se promijenilo. Došlo je vrijeme, hvala Bogu, da budem sretna. Imala sam puno prijatelja, bila sam zaljubljena, imala dobre ocjene, rat s roditeljima je prestao i sve je bilo savršeno.

Jednoga sam se jutra probudila ranije jer sam još morala ponoviti povijest i doručkovati. Krenula sam u dnevnu sobu i ondje zatekla mamu i tatu kako razgovaraju. Moj je tata po zanimanju vojnik i često je putovao. Rekli su mi da sjednem jer mi moraju priopćiti nešto vrlo važno. Zabrinuto sam sjela. Tada mi je tata rekao kako su njega odabrali za vojnu misiju u Siriju, na Golansku visoravan u dalekoj zemlji. Još je dodao kako će ondje provesti šest mjeseci. U tom trenutku srušio mi se cijeli svijet. Prvo što sam rekla, bilo je pitanje kada odlazi. Rekao je da odlazi krajem petog mjeseca. Tada mi je bilo malo lakše jer je bio kraj ožujka te sam znala da smo imali još vremena za druženje i razgovore.

No, zapravo, duboko u sebi znala sam da će ta dva mjeseca koja je još trebao ostati ovdje u Hrvatskoj, provesti na obukama i stručnim usavršavanjima. Dva mjeseca pokušavala sam uspostaviti komunikaciju s tatom, ali nismo baš imali nekih tema za razgovor. I konačno je došla i ta velika večer prije njegovog odlaska. Cijela je obitelj bila na okupu, ali ja sam se zatvorila u sobu i upalila najtužnije pjesme koje sam imala na CD-ima. Počela sam se prisjećati zadnjih dana koje je ovdje proveo s nama. Sjećala sam se kako smo bili na

pizzi, u Kutini... U sobi, sama, zatvorila sam se. Bila sam tri sata sama bez ikoga sa svim svojim osjećajima, patnjama, mislima i molitvama dragom Bogu. Suze su mi navrle na oči. Tada sam čula da je netko došao u sobu. Bila je to moja jedna, jedina i neponovljiva Matea. Matea je najmlađa sestra moga tate. Nekako sam je nagovorila da se odemo provozati i da ostane spavati kod mene. Kada smo se vratile s vožnje, pohitala sam u posljednji zagrljaj svom tati. Ispustila sam nekoliko suza. Ujutro sam se probudila i krenula spremati u školu, ali mama me nagovarala da toga dana ne idem u školu. Cijeli dan sam bila kod kuće i tugovala, moleći se. Sljedeći dan u školi sam bila mrzovoljna i izbjegavala koga god sam mogla, no moja najbolja prijateljica odlučila je uzeti stvar u svoje ruke i vratiti me u život. U to vrijeme, kada sam bila sama, nisam jela, popustila sam u školi. Jednostavno, nedostajao mi je tata. Bilo mi je teško slušati kada je netko rekao da mu je tata pomogao napisati zadaću ili kada su na radiju uključili neku pjesmu koju on voli. Nedostajao mi je i poljubac koji bi mi dao prije spavanja i zajednička molitva anđelu čuvaru. Sada sam molila sama. Sve sam tajne na kraju rekla svojim najboljim prijateljicama, koje su me potpuno shvatile i odlučile mi pomoći.

Sada shvaćam da mi to tugovanje nije donijelo baš ništa dobro. Prošlo je pet mjeseci nakon njegova odlaska i željno iščekujem dan kada će se vratiti. Stalno se molim i zahvaljujem Bogu, koji će mi vratiti moga tatu da za Božić budemo ponovo zajedno kao obitelj, sretni.

Zrinka Zagorec, 6. razred

Križevci

Samac

Promrzao sam. Hladno mi je. Čini mi se kao da se inje nakupilo po meni. Ovaj kaput ničemu ne služi, a klupa je neudobna i ledena. Ulica je prazna, samo pokoji prolaznik poremeti tišinu.

... *Oče naš...*

Samac sam. Ova je ulica moj dom. Već kao mali dječak nisam imao puno prijatelja, a obiteljska situacija nije puno obećavala. Majka i otac nisu mogli sakriti loše odnose. Oca skoro nikada nije bilo kod kuće. Ono malo vremena koje je provodio s nama bio je neraspoložen. Uskoro se umiješala socijalna skrb i odvojila me od obitelji. Nisam puno razumio jer sam išao tek u drugi razred osnovne škole.

... *koji jesi na nebesima...*

Majka se sve lošije osjećala. Ocu je svaki dan bio teži od prethodnog. Siromaštvo i loše navike učinili su svoje. Uskoro sam ostao sam. Bez igdje ikoga. Bake i djedovi živjeli su izvan države. Nikad nisam uspio kušati bakinu juhu, pitu, kolač...

... *sveti se ime tvoje...*

Škola. Kad se dogodila neka nevolja, za sve sam bio kriv. Nikada se nisam znao obraniti. Moja jedina nada bila je... moja sestra. Davno je otišla iz doma u kojem smo živjeli. Zaposlila se, a zajedno smo tek za poneki blagdan. Jednom je doživjela prometnu nesreću. Danas je invalid.

... *dođi kraljevstvo tvoje...*

Nakon nekoliko mjeseci življenja u domu, pobjegao sam. Nisam više mogao trpjeti samoću i tugu. Mislio sam da će mi biti bolje da se negdje zavučem, da me nitko ne nađe, da...

... *budi volja tvoja...*

Jedva sam završio osnovnu školu. O srednjoj nisam ni razmišljao. Teško sam mogao normalno razgovarati s ljudima.

Prolazeći pored mene, zaobilazili bi me... Zašto me ne vole?

... kako na nebu, tako i na zemlji...

Toplina obitelji, radost, mir, sreća, ljubav... Moja obitelj živjela je bez toga. Nitko me nije pitao što osjećam, što želim, što trebam... Želio bih čuti tapkanje nožica svoje djece, slatki smijeh, riječi... Mogu li ja to ostvariti?

... kruh naš svagdanji daj nam danas...

Samo ponekad nešto zaradim. Odgovornost. Ne bih dopustio da mi obitelj živi ispod mostova, po parkovima i ulicama. Suočio sam se s time. To je teško. Kako dalje?

... i otpusti nam duge naše...

Zima je. Sve je pusto. Klupe su hladne, a mene oko srca zebe. Često razmišljam o roditeljima, posjećujem groblje. Tamo je mir i spokoj. Uvečer sve utihne, samo se svijeće gibaju. Svakoga mi dana jedna krupna hladna suza klizne niz obraz...

... kako i mi otpuštamo dužnicima našim...

Dan uoči Svih svetih doznao sam da je moja sestra u bolnici, zdravlje joj je kritično. Leži u komi. Krenuo sam u bolnicu. Želim je vidjeti. Imam nadu, znam da će se probuditi. Do bolnice na mojim su usnama samo riječi molitve.

... i ne uvedi nas u napast...

Primio sam je za ruku. Otvorila je oči. Snažno sam je zagrlio. Sljedećih su dana počeli s terapijom. Par tjedana kasnije njeno se stanje znatno popravilo. Dogovorili smo se da ćemo zajedno živjeti. Pomogla mi je pronaći posao. I vratiti vjeru u ljubav... Nismo sami.

... nego izbavi nas od zla.

Amen.

Petar Bejuk, 7. razred
Voditelj: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko

Babica Roza

Navek se rada zmislim svoje babice Roze. Bila je to jake posebna babica. Krafline je fine za fašnek pekla kak nišče v celemu selu. A kak je tek za Božić i Vuzem pekla prhke fanjke i z cukorom posipane kifline na vode. Nigdar nebum pozabil te radosne dane. I si drugi v selu, rodbina, sosedi pa i velečasni, rada su babicu imeli i to ne same zbog kolačov i kraflinov, nek i zbog dobrote. Semi je rada pomagala, sakom dragu i lepu reč vputila, makar se sama naveke teško mučila v polju, gorica i štale. Nigdar nije nikomu nikoj prigovarala i nije se dragomu Bogu na težek život i svoje trpljenje požalila.

Mene je navčila moliti. Saku večerku skupa smo molili. Sel bi na njezinu drvenu postelj prekritu domačom koruznom plahtom i gledel našite anđele i rože dok bi me ona križala i blagoslova za me od Jezusa na raspelu prosila. Bil sem mučki i same sam za nju reči ponavljal. Male toga sem razmel. A gda sam zrasel i molitve se navčil povedati, stiha smo šeptali blagom Jezušeku se naše misli i molbe. Bili sme siromahi koji su naveke našli milosrđe v vere. Na kraju molitvi pogladila bi me po lasi, njezine plave oči svetle bi zgubile, tožno bi zdehnula i povedla:

– Moj golubek, moj Petrek, vezda treba još kojega Očenaša zmoliti za celu družinu. Ja sem se rodila v velike družine. Bile nas je prek dvajst. Moj pokojni otec imel je nas sedem, a stric Miško još šest dece. Si smo se rada imeli. Stareše smo pošitivali i stare babice Terezinke naveke Vi govorili. V drvene škrinje zmesni kruh smo čuvali kak največke blago. Saki komadić kruha bil je sveti i kušnul si ga predi nek si ga v vusta del. Krušno mrvinje se v ognju skurilo.

Greh je bil po podi ga potepati. Za Veliku mešu Majke Božje Bistričke se hodočastilo. Peške se išle v najlepše nabranim flaka... Petrek, denes ti toga ni i mene srce v detinstvo vleče...

Denes rada v cerkvu idem i naveke za svoju družinu zdravlja, kruha i mira Jezusa prosim. Nešče mi zna reči da sem preveč pobožni, ali ja sem srečen jer čutim v sebe da sem pobožnost nasledil od svoje babice Roze. Za blaženstvo njezine duše saki den Očenaša zmolim.

Petar Dobrić, 7. razred
Kaštel Sućurac

Moji anđeli čuvari

Prve slike kojih se sjećam iz najranijeg djetinjstva, povezane su s toplim roditeljskim zagrljajima i poljupcima za laku noć. Sjećam se i prve molitve koju sam naučio prije molitve Oče naš i Zdravo Marijo. Bila je to najljepša i najtoplija dječja molitva, koju i danas, kao trinaestogodišnjak, izmolim prije spavanja, kao i ujutro nakon ustajanja. To je molitva mome anđelu čuvaru, Anđele, čuvaru mili. Sjećam se stihova koje su izgovarali moji roditelji, dok smo brat i ja ležali u svojim krevetićima. Soba je bila mala, i svi smo spavali zajedno. Na sredini sobe je bio krevet na kojem su spavali roditelji, dok su s istočne i zapadne strane stajali naši manji kreveti. Sjećam se zimskih noći, kada bi nas mama, nakon kupanja i pranja zubi, odjevene u pidžame sa šarenim likovima iz crtanih filmova, smjestila u krevete, i tada je započinjao najljepši dio dana. Dok bi u peći još uvijek pucketala vatra, u kojoj su skakutali Tintilinići iz priče Šuma Striborova Ivane Brlić-Mažuranić, mi smo ležali u toplim krevetima, pokriveni debelim slojem prekrivača, željno iščekujući mamu i tatu da dođu na spavanje. A kada bi oni napokon ušli u sobu, započinjala bi pustolovina...

Uz pomoć maminih i tatinih riječi, koje su se jedino mogle čuti u tami sobe, brat i ja bismo svake večeri odlutali u šareni i čudesni svijet. To je bio svijet u kojem su vladali kraljevi i kraljice, i svijet u kojem su prelijepi princeze spavale tisućljetnim snom. To je bio svijet u kojem su se hrabri vitezovi, poput svetog Jurja, borili sa strašnim ogromnim zelenim zmajevima, i u tim su borbama jačega i slabijega, naravno, uvijek pobjeđivali oni slabiji. Slabiji, ali su imali veću hrabrost, i još veće srce, i ljubav prema Bogu i ljudima u svojoj blizini. Pričali su tata i mama nama u to vrijeme i bajke braće Grimm, one koje svaki roditelj priča svojoj djeci, ali

su nama ipak najdraže priče bile one o Svetoj Obitelji: o malome Isusu i njegovoj majci Mariji i tati Josipu. Da, najviše smo voljeli priču o Isusu i njegovom rođenju u maloj štalici u Betlehemu, priču o tihoj i svetoj noći u kojoj se rodio mladi Kralj, a kojemu su se te tihe noći došli pokloniti pastiri, i zbog kojega su se na put u daleku zemlju uputila tri kralja, koji su u rukama nosili darove: smirnu, zlato i tamjan. Zamišljali smo brat i ja, ležeći u svojim krevetićima, sve one mnogobrojne pastire, odjevene u šarenu odjeću, kako sa svojim ovčicama zadivljeno gledaju sjajnu zvijezdu na plavom noćnom nebu prekrivenom tisućama treperavih zvjezdica, i nismo mogli prestati slušati mamine i tatine riječi. A oni su se u pričanju »najveće priče ikad ispričane« izvrsno nadopunjavali, tako da smo nas dvojica svake večeri saznavali sve više i više podataka o toj čarobnoj noći, u kojoj se rodio mali Isus. Te se priče nismo nikad mogli zasititi, tako da bismo svaku večer molili roditelje da nam još jednom ispričaju priču o malome Isusu, štalici, magarčiću i kravici. Naravno, roditelji nam nikada zamolbu nisu mogli odbiti jer im je bilo drago što smo toliko zainteresirani za njihovo pripovijedanje. I tako bismo se nas dvojica svake večeri ponovno i ponovno, zajedno s pastirima, šetali ispod betlehenskog noćnog neba i postajali smo u svojoj mašti i mislima djeca koja su prva vidjela Isusa, i to tek kad se rodio. U štalici, na slamici, dok su ga kravica i magarčić grijali svojim dahom.

Te prelijepe večeri, pune prekrasnih priča, završavale su uvijek s maminim i tatinim zagrljajima i poljupcima. Nakon što bi oko nas omotali prekrivače kako bi nam bilo što toplije, a što smo mi nazivali »ušuškanje«, tata i mama bi zajedno s nama izmolili molitve malome Isusu, njegovoj majci Mariji i molitvu našem anđelu čuvaru. Iz

roditeljskih priča prije spavanja saznao sam i kako svaki čovjek, i dobar i loš, ima svog anđela čuvara, kojega mu Bog dodijeli kad ga pošalje u ovaj naš zemaljski svijet. Anđeo čuvar uvijek vjerno prati svakog čovjeka i čuva ga tijekom čitavog života od nevolja, a kad čovjek otiđe na nebo, anđeo odlazi s njim. Često sam razmišljao o svom anđelu čuvaru jer sam znao kako me to biće, kojega je Bog poslao da me čuva, neizmjerno voli. Svog anđela sam zamišljao kao prekrasno biće predivnih bijelih krila, koje se uvijek nalazi u mojoj blizini.

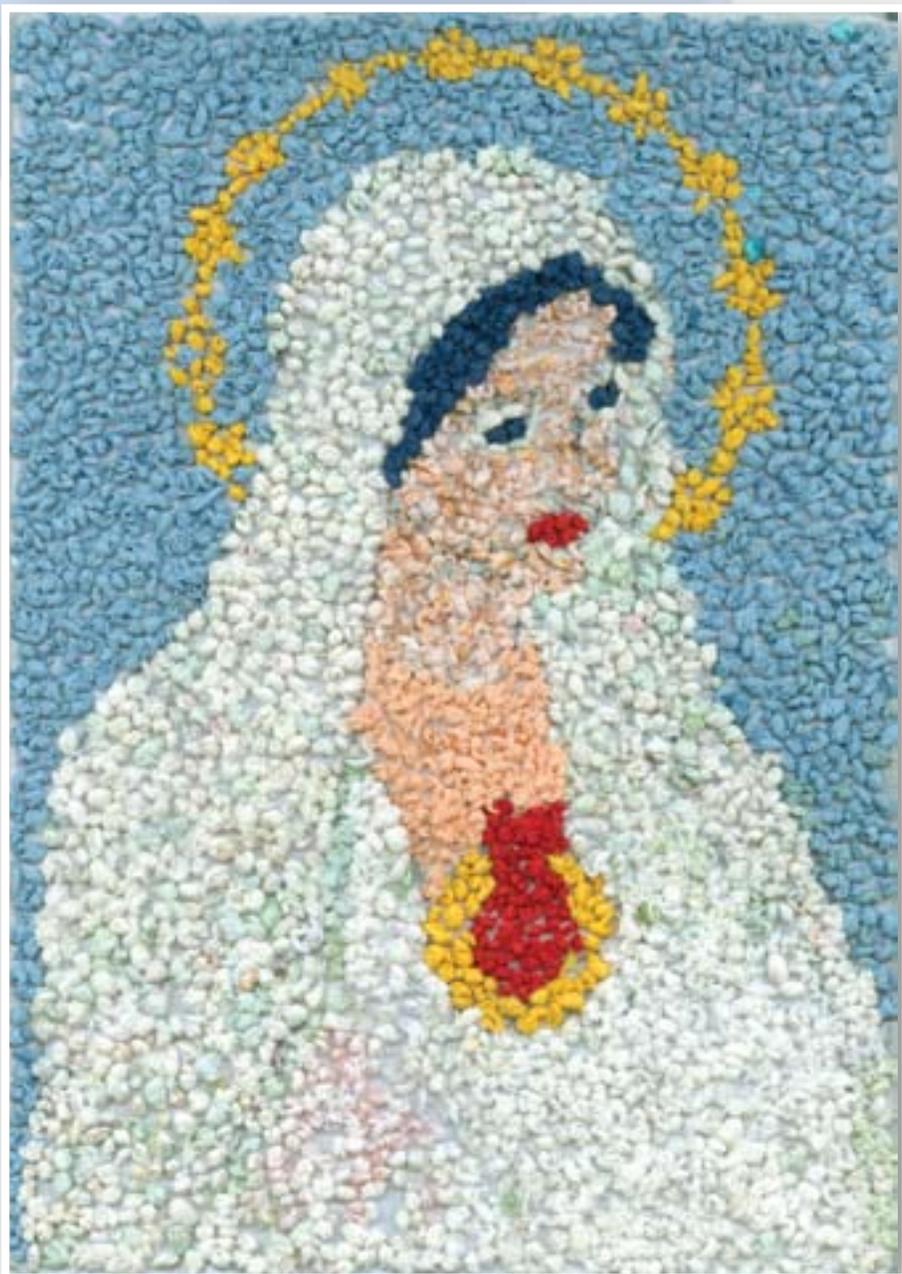
Tako sam jedne večeri, u mraku sobe, upravo dok me mama »ušušavala« i dok sam tonuo u san, pokraj svoje mame ugledao prekrasno biće predivnih bijelih krila. Protrljao sam oči pokušavši bolje vidjeti, ali je sve što sam mogao vidjeti bilo nasmiješeno lice moje majke. Lice moje majke koja me gledala s toliko ljubavi da sam je istog trenutka zagrlio i poljubio.

Tada, kada sam vidio maminog anđela čuvara, imao sam tri godine i čini mi se kako to nikada ne ću zaboraviti. Međutim, danas kao trinaestogodišnjak shvaćam kako nije bitno da li mi svoje anđele čuvare vidimo ili ne vidimo, bitno je da su oni uvijek uz nas. Uz nas su kao naša obitelj, čiji nam članovi pružaju ljubav, toplinu, zagrljaje i potporu u najtežim i najljepšim životnim trenutcima.

Bog je nas ljude podario vidljivim i nevidljivim anđelima čuvarima, a u mom životu su bitni i jedni i drugi. I zato roditeljima i bratu, mojim zemaljskim anđelima, želim uvijek biti što bolji sin i brat, baš kao i bakama i djedovima što bolji unuk, a teti i tetku što bolji nećak, jer su svi oni moja obitelj. I znam da sam već bogat jer mi je Bog podario prekrasnu obitelj, koja je najveće blago ovog svijeta.

Ipak, poseban odnos imam sa svojim nebeskim anđelom čuvarom, kojemu se svakog dana, pa i po nekoliko puta, obraćam putem molitve Anđele čuvaru mili, svoje prve molitve, koju sam naučio u najranijem djetinjstvu, a koju su mene i mog brata naučili moji roditelji, u našoj maloj sobi u kojoj smo svi zajedno spavali, u toplini našeg obiteljskog doma.

I sigurno znam kako me moj anđeo sluša, čuje i pazi, i uvijek me čuva, i noću i danju. Baš prema Božjem obećanju.

Patricija Brlečić (2. r.), *Bogorodica*
Voditeljica: Ivanka Jurinić
OŠ Franje Horvata Kiša, Lobjan

Leona Happ, 7. razred
Voditeljica: Vesna Švarc
II. osnovna škola Vrbovec

O molitvi i dobrim djelima

Nakon četverosatne vožnje jedna je obitelj stigla u novo susjedstvo. Gospodinu Joži odmah je zasmetao zvuk motora starog kombija pa je izašao iz kuće i dreknuo:

– Tko to smeta, kakva je to buka? Ovdje se neki ljudi odmaraju. Gospođa Slavenka, njegova susjeda, također je ustala iz svog naslonjača i izašla.

– Dobro došli u susjedstvo, ne obazirite se na njega – uljudno se obratila obitelji. Anka je sa svoje četvero djece prišla kući gdje je već bila gospođa Slavenka.

– Evo, gospođa Zdenka mi je dala ključ za vas pa smo sve uredili da vi nemate puno posla. Hajde, uđite, skuhalo sam vam čaj. Djeca su sa smiješkom ušla i počela se ogledavati po kući. Po izrazima na njihovim licima – kao da im se svidjelo.

– Hvala vam puno, niste se trebali toliko truditi – rekla je Anka.

Uskoro je pao mrak. Večernje zvono pozivalo je na večernju molitvu, a djeca su to čula i veselo pljeskala ručicama. Otišli su u dnevni boravak i počeli moliti. Molili su Boga da ih čuva od bolesti, od nevolja i boli. Molili su glasno zato da ih anđeli mogu čuti.

Gospodin Joža ih je čuo i prevrtao se po krevetu kako bi zaspao. Nije uspio. Sjeo je, uključio svjetlo i baš je htio vikati, ali oni su završili molitvu i otišli na spavanje. Pomalo razočaran i on se vratio u krevet.

Sutradan je gospodin Joža išao u šetnju kao i svakoga dana, no nije se baš najbolje osjećao. Kasnije, u vrijeme ručka opet je bio mrzovoljan zato što je uz ugodne mirise ručka čuo i molitvu svojih susjeda.

– Oče naš, koji jesi na nebesima... – molila su djeca sa svojom majkom, a gospodin Joža se mučio sa zatvaranjem prozora samo da ih ne čuje.

Sutradan ujutro nije mogao ustati iz kreveta, no pomislio je da je to zato što nije dan ranije popodne šetao. Prolazili su dani, a on nije

izlazio. Jedva bi ustao, nešto pojeo i brzo se vratio natrag u krevet. Anki je to već bilo sumnjivo. Odvojila je dio ručka za njega i rekla kćerki Maji da to odnese gospodinu Joži. Maja je zvonila dva-tri puta, no nitko nije odgovarao. Kad se već spremala otići, gospodin Joža se oglasio:

– Uđite!

Maja je sramežljivo otvorila vrata i odnijela posudu na stol.

– Majka vam šalje ručak – rekla je, a gospodin Joža je digao obrve:

– Stvarno? Hvala.

Maja je ispričala majci da je gospodin bolestan pa je ona bez riječi uzela neke stvari i otišla k njemu. Ušla je unutra i zaprepastila se:

– Jeste li dobro? Treba li zvati liječnika?

– Ne treba, hvala, to je samo prehlada.

– Skuhat ću vam čaj – rekla je Anka.

To je činila i sljedećih dana, odnosila mu jelo...

Gospodin Joža je bio veoma zahvalan kad je ozdravio, kao da se u njemu upalio plamen Duha Svetoga, kao da mu je srce postalo mekše.

Anka ga je pozvala na ručak. Ozarena lica gospodin Joža je kimnuo glavom jer mu je srce ispunila radost i toplina ljubavi ljudi oko njega. Osjećao se prihvaćenim i voljenim. U njegovom srcu više nije bilo mjesta za ljutnju, a na licu mu je stalno bio osmijeh.

Sutradan na ručku, prije jela cijela je obitelj počela moliti, ali ovaj je put i gospodin Joža molio s njima. Na kraju je dodao:

– Bože, hvala Ti na ovakvim susjedima jer bez prijatelja život je pust.

Nakon toga gospodin Joža pomagao je susjedinoj djeci u matematici i pravopisu, a Anka bi mu zahvalila ručkom. Znala je: molitva potiče dobra djela i može smekšati i najtvrdra srca.

Lucia Juginović, 7. razred

Voditeljica: s. Mila Begić

Osnovna škola Josipa Račića, Zagreb

Bog – središte obitelji

Za mene je obitelj, mogu slobodno reći, sveta stvar. Ja osobno imam malo veću obitelj nego ostali, zbog toga što su mi se roditelji rastali. S jedne strane mi je drago zbog toga, imam više ljudi za koje znam da će uvijek biti uz mene bez obzira na sve, ali s druge strane mi je teško što se svako jutro probudim znajući da u drugoj sobi ne leže »pravi« mama i tata, nego ili mama i očuh ili maćeha i tata. Inače se i ne obazirem toliko na to, ali kada su ovi dani prije Božića, a i na sam Božić, iskreno... ne osjećam se baš najbolje. Obično prije samog Božića nastanu svađe oko toga hoću li praznike provesti s mamom ili s tatom. To ne bi bio toliko problem kada ne bi oboje išli svaki na svoju stranu. Dobro, dosta sad o tome, mislim da sam malo skrenula s teme. Naravno, moja obitelj zna imati i trenutke kad se skoro svi svađamo, ali i trenutaka kada uživamo u društvu jedni drugih. Svi mi funkcioniramo na neki čudan način. Npr., moja mama i ja se posvađamo barem deset puta dnevno, ali navečer uvijek ili ja dođem k njoj ili ona k meni i jednostavno se ponašamo kao da ništa nije bilo, i obično pričamo o odjeći ili nečemu sličnom.

Ali, meni obitelj nisu samo mama, tata, seka, brat, baka, djed... Meni pod obitelj spadaju i neki moji stvarno dobri prijatelji. Neki od njih čak idu sa mnom u razred, a neke poznam od rođenja. Ipak, jedna mi osoba, točnije moja teta, jako nedostaje. S njom se, nažalost, ne mogu vidjeti jer je ona časna sestra na Cresu, u samostanu sv. Petra apostola, benediktinka. Ona je, ja barem mislim, jedina osoba koja sve zna o meni, ali doslovno sve. Njoj sam kao mala sve govorila, ona me najviše podučavala i podržavala, valjda joj zbog toga još dan danas govorim ama baš sve. A sada više nije tu uz

mene, mislim fizički, da me zagrlj i kaže: »Sve će biti dobro.« Drugi to isto čine, ali imam osjećaj da ona to čini najiskrenije. Evo, to je manje-više sve o mojoj obitelji. Zajedno proživljavamo sve uspone, padove, nesreće, slavlja... I to bez obzira na sve. Istina, nisu baš neki vjernici, ali zato se ja svaku večer molim za njih i zahvaljujem za njih. Znam da mi je jedna rečenica molitve svaki dan ista, a glasi: »Molim te, Bože, da i dalje čuvaš mene i moju obitelj, i molim te nemoj mi nikoga od njih uzeti još k sebi.« A što je najbolje, uvijek me poslušaj, Bog, moj prijatelj.

Dora Kušić, 7. razred

Voditeljica: Doris Bajdak

Osnovna škola Antuna Augustinčića, Zaprešić

Brižni roditelji

Ležim na krevetu, ne mogu zaspati zbog jake glavobolje, a ponoć je već odavno prošla. Otišla sam do mamine i tatine sobe i zatražila njihovu pomoć. Oni su mi dali tabletu za ublažavanje glavobolje. To me lagano omamilo i usnula sam kratak san.

Probudila sam se u šest ujutro i nisam više mogla spavati. Glavobolja se opet pojavila, ali bez obzira na to otišla sam u školu. U školi sam jedva izdržala dva školska sata. Nazvala sam tatu da dođe po mene jer je glavobolja bila neizdrživa. Tata je dojurio do moje škole i odmah smo otišli do liječnika. Liječnik je rekao da je to prolazno i da se ta glavobolja mora »pratiti«. Mama kao mama, nazvala me barem pedeset puta i vjerojatno jedva čekala da dođe kući s posla. Vrijeme je baš jako sporo prolazilo. Tata je bio stalno uz mene, ali ja sam, naravno, jedva čekala da mama dođe s posla. Kada je došla, pomilovala me po glavi i poljubila u čelo. Po mom izgledu vidjela je da mi nije bolje. Razgovarajući s tatom, mama je odlučila da bi bilo najbolje da odemo u bolnicu.

Kada su krenule one silne pretrage, glava me još jače počela boljeti. Glavni specijalist na neurologiji odlučio je da ostajem u bolnici. Kada je to rekao, odmah mi je kroz glavu prošlo tisuću briga: izostanci, kraj školske godine, zaključivanje ocjena, još više učenja, itd. Budući da su me na odjel primili tek iza ponoći, medicinska sestra tiho me uvela u sobu i dala mi premalu pidžamu. Nisam ponijela svoju jer nisam mislila da ću tamo ostati. Ujutro su uslijedile razne dodatne pretrage. Krv su mi vadili svaki dan nekoliko puta. Mama je, naravno, uzela tjedan dana godišnjeg i bila uz mene, od devet ujutro do devet navečer. U sobi sam upoznala jako drage

djevojčice. Bile su to Ana, Helena i Lucija. Svaki dan su mi u posjete dolazili roditelji te bake i djedovi. Bilo ih je lijepo vidjeti sve zajedno. Nakon rendgena mozga koji je bio uredan, s nestrpljenjem smo svi čekali magnetsku rezonancu jer ona je, kažu, najpouzdaniji nalaz. Moja obitelj i prijatelji bili su mi velika podrška. Došao je i taj dan, magnetska rezonanca mozga. Ta pretraga nije bila nimalo strašna, dapače, bila je zanimljiva jer je u tom bubnju u koji su me stavili, svirala vrlo glasna tehno glazba. Mama mi je govorila da će sve biti u redu i ja sam joj vjerovala. U međuvremenu je bila kod razrednice u školi da se dogovore oko testova koje ću morati naknadno pisati. Nakon tjedan dana stigao je nalaz magnetske rezonance koji smo svi nestrpljivo iščekivali.

– Uredan je! – rekla je glavna medicinska sestra Kristina. U tom trenutku nitko nije bio sretniji od mene i moje obitelji. Rekli su mi da mogu ići kući, ali da je uzrok moje glavobolje kronična upala štitnjače (Hashimotov sindrom).

Tek sad shvaćam koliko je važno da je obitelj na okupu, i u teškim i u veselim situacijama. Hvala im na podršci koju su mi pružili i uveseljavali me kada mi je bilo najteže. Volim i cijenim svoje roditelje i hvala im na svemu.

Leana Vale (4. r.), *Obitelj*
Voditeljice: Melita Griparić i Aranka Prajz
OŠ Jure Filipovića, Barban

Laura Lončar, 7. razred
Kloštar Podravski

Kako pronaći Boga

Da pronađeš Boga, moraš naučiti promatrati...

Promatrati šume, cvijet, leptira u letu, oblake, prostrane livade i pašnjake. Moraš naučiti zamijetiti ono lijepo. Trebaš naučiti mirisati – mirisati svježinu poslije pljuska, šarene mirise poljskog cvijeća.

Moraš naučiti slušati – slušati šum vjetra, blago šuštanje lišća, cvrkut razigranih ptica i šum potoka.

Kako ćeš znati da si ga pronašao?

Ako ti duša zadrhti od miline zbog naizgled svakodnevnih stvari, ako vidiš svijet ljepšim nego što ga drugi vide, ako shvatiš da je Bog tu...

Tada si ga pronašao.

Mihaela Pavić, 7. razred
Velika Gorica

Ž kao Želimir

Od svoje desete godine imam veliku želju. Moji roditelji imaju samo mene i sretni su, ali ja baš i nisam. Jako, jako želim brata ili sestru. Kad si sâm, nemaš s kime podijeliti ono što te muči. Jedino se mogu povjeriti roditeljima. No, uvijek postoji nešto što baš i ne bih rekla roditeljima, nego sestri ili bratu.

Prije dva mjeseca bila je sv. misa za maminog ujaka na Svetom Duhu. Okupila se moja cijela obitelj, a došla je i jedna časna sa šestero male djece. Mama mi je rekla da su to djeca iz doma na Vrhovcu. Ona su na mene ostavila poseban dojam. Kada sam ih ugledala, počela sam plakati. To je jednostavno bilo jače od mene. Na kraju sv. mise izašla sam iz crkve, a i djeca su izašla. Mama je zaustavila časnu i rekla da se želim upoznati s djecom. Suze su sve jače klizile mojim licem. Časna me upoznala, a sa svakim izgovorenim imenom bilo je sve manje suza na mom licu. U moje srce urezao se jedan dječak, Želimir. Njega ne ću nikada zaboraviti. Upitao je časnu zašto plačem, no ona mu nije znala odgovoriti. Toplo me pogledao svojim velikim crnim očima. Moje lice obasjao je osmjech i osjetila sam kako me ispunja toplina.

Ne razumijem kako mogu postojati tako sebični ljudi da svoju vlastitu djecu ostave u domu. Da se ne brinu o tako predivnim bićima. Moja je jedina velika i još neispunjena želja da udomimo ili posvojimo barem jedno dijete. Nakon susreta s djecom iz doma, u meni se budi sve jača želja za bratom ili sestrom. Svako dijete zaslužuje obitelj i dom pun ljubavi.

Nadam se da će mi moji roditelji ostvariti tu veliku želju. Ako se mene pita, ja bih željela da to bude Želimir. On je taj kojeg se sjetim svakog jutra i svake večeri. Razmišljam o tome kako mu je. Pitam se: »Je li mu već tko pružio priliku i usrećio ga da dobije svoju obitelj?« Potajno se nadam da nije i da će moja obitelj biti ta koja će mu pružiti topli dom pun ljubavi i da ću ja postati njegova starija sestra i, naravno, usrećiti ga.

Anamarija Kasumović, 8. razred
Voditeljica: Ružica Anušić
Osnovna škola Stjepana Radića, Bibinje

Nebeski roditelji

Gorka kiša teško se slijevala po crnim kaputima bezbrojne svjetine. Nebo se mrštilo pa bi samo tu i tamo koja zraka sunca doprla do malešne Zemlje. Dvije-tri kapi skliznule su niz Andrijino lice pa se pomiješale s bolnim, dubokim, iskrenim suzama što ih pusti bistro plavo jezero njegovih umornih očiju. Nje nema, bezuspješno se uvjeravao. Nema ni njega... Sad sam sasvim sâm.

Takve su bile sumorne misli jednog mladića nakon smrti njegove dobre, vesele, marljive majke. Umrla je iznenadno, mlada žena, bez pozdrava i poljupca.

Od mnogo ljudi čuli bi se komentari pojedinaca:

– Jadan mali, sad je ostao siročče.

Čuvši to, svećenik odluči otvoriti narodu oči pa im svima na propovijedi priopći:

– Kad nekome umru roditelji, kažemo da je siročče. Ali ne! To nije tako! Imaš nebeskog Oca za oca, i Mariju za majku. Njima se obrati! Reci im svoje probleme, misli, želje, muke... Ako im ne kažeš, ne možeš ni očekivati savjet ni pomoć! Oni su uvijek uz tebe. Zapamtite to! Andrija, ti nisi siročče! Ni vi drugi!

Većina žena što su slušale, zamislile su se. I muškarci su dali važnost toj propovijedi. Jedino su mladiću riječi svećenika bile daleke. Kroz jedno uho ušle, motale se malo po glavi, krajičkom se zakvačile na dio te dobroćudne podsvijesti i odlepršale dalje.

Dani su prolazili, Andrija je malo došao k sebi, no njegovo duhovno i duševno stanje još uvijek je bilo poprilično slabo. Nije on bio jedan od onih mladića koji su tugu liječili alkoholom ili drogom niti agresijom na druge, on se samo povukao i danonoćno razmišljao.

Oslanjao se na sebe i svoje sposobnosti. Smatrao je kako je najbolje da ne opterećuje druge.

Sve do jednoga dana, koji se ni po čemu nije razlikovao od drugih. U mladićevoj glavi bio je kaos, u srcu nemir, tuga, jad. Više od očaja nije znao što da čini pa je vrištao i plakao, plakao, plakao... Čak je i pomišljao kako bi možda bilo najbolje da sam sebi oduzme život. Iznenada, iz njegove podsvijesti zavikale su riječi svećenika:

– Nisi sam! Imaš nebesku Majku! Razgovaraj s njom!

Istina, isprva mu se ta poruka činila malo apsurdnom, kao da nije ni sâm dovoljno stabilan, no kada je počeo razgovarati, kada je osjetio da mu je lakše, da ga netko zbilja sluša, oslobodio se. Pričao je dugo i ugodno, kao ni s kim do tada.

Opet je počeo normalno funkcionirati i vraćati se u svakodnevicu, živjeti. Njegova Majka i Otac bili su uz njega, čuvali su ga i pratili, vodili pravim putem i sada je sve bilo lakše. Jedne večeri, kako je sada živio kod tete, došao je do sobe svoje rođakinje da joj poželi laku noć, no prije negoli uhvati kvaku, začu nekakav šapat. Zastane malo da sazna o čemu je riječ. Približavao se sve više i više vratima i ne shvaćajući da su samo odškrinuta, nasloni se skroz i upadne u sobu. U tom trenu shvatio je da je Karla također pričala sa svojim nebeskim Roditeljima, što mu je bilo sumnjivo i čudno, no kako ju je šokirao svojom vlastitom izvedbom, počeo se ispričavati. Karla se samo toplo nasmijala i tako su oni dugo u noć razgovarali o dobrim djelima svojih roditelja i Roditelja.

Patricija Kefelja, 8. razred

Voditeljica: Danijela Špoljarić

Osnovna škola Martijanec, Donji Martijanec

Sanjala sam zlatne snove

Bila je topla večer. Šetala sam vrtom, zatim sjela na panj. Nebo je bilo pretrpano zvijezdama. Neobično su sjajile. Gledala sam u njih i kao da mi je svaka pričala neku svoju još neispričanu priču.

Slušala sam tišinu... A zatim su se oko mene stvorile krijesnice. Zlatne krijesnice. Sve osim jedne. Jedna je obična krijesnica zujala oko mene. Koliko sam je god zanemarivala, zabacivala, jednostavno nije prestajala. Mene su zanimale zlatne krijesnice. Tako čarobne, lepršave i neobično brze. Oko mene one su stvorile krug. Moj panj postao je zlatan. Vidjevši to, htjela sam uloviti zlatne krijesnice, dotaknuti ih, osjetiti čaroliju, ali one... bile su tako brze. Trčala sam, skakala i naprosto, nisam ih mogla uloviti. Roj tih zlatnih krijesnica tako je jako svijetlio da sam zatvorila oči. Više nisam čula krijesnice pa sam ih otvorila. Stajala sam na velikoj crnoj mrlji. Oko mene ništa osim tog crnila. Bilo je to crno zlato. Okrenula sam se i ugledala tenkove. Vidjela sam ljude kako dolaze s oružjem u rukama. Čula sam zvukove bombi. Na drugoj strani isto tako počeli su dolaziti naoružani ljudi. Oko te crne mrlje sve je više bilo crvenih mrlji. Sve je više bilo tenkova, krikova... Jedino što se moglo čuti bili su pucnjevi pištolja i eksplozije bombi. Pod mojim nogama padali su ljudi. Molili su me za pomoć, a ja nisam mogla ništa. Stajala sam kao skamenjena. Pokrila sam oči rukama. Više nisam stajala na onoj crnoj mrlji. Stajala sam na pijesku. Nekoliko metara ispred mene bila je oaza. Jedino dobro u svom tom zrnju užarenog zlata. U daljini sam vidjela ljude. Bogati i siromašni, djeca i odrasli. Svi su oni htjeli doći do izvora vode. Deve, sve u zlatu, ponosno su nosile

svoje pohlepne vlasnike. Bilo je i siromašnih među njima. Njih nisu nosile deve. Odrasli su nosili svoju djecu. Znoj im je tekao niz lice. Ti ljudi sve su više zaostajali. Sve se glasnije čuo plač male djece. Sve je više bilo odustajanja i jecanja. Sunce je tako jako pržilo da je vode svake sekunde bilo sve manje. Na kraju bogati su imali čast piti zlatnu vodu. Nije ih bilo briga za ljude koji su molili za pomoć. Nije ih bilo briga za uplakanu djecu. Bilo ih je jedino briga za njih same.

Počeo je fjukati vjetar. Pijesak mi je ulazio u oči i čim sam ih zatvorila, našla sam se u nekoj džungli. Nešto staroj, netaknutoj prašumi. Čula sam umirujući cvrkut ptica. Osjetila sam miris svakakvog raznobojnog cvijeća. Ispred mene pojavi se mali tamnopusi domorodac. Pružao mi je ruku. U tom trenutku čuo se lepet ptičjih krila. Cvijeće je uvenulo i nastala je neugodna tišina. Mali dječak spustio je ruku i počeo trčati. Nije mi bilo jasno što se događa, a onda sam se okrenula. Strojevi su uništavali drveće, čuo se lom grana. Dječak je nestao u prašini, a na mene se počelo rušiti staro naborano deblo. Pokrila sam oči rukama, a u njima stvorila se ona obična dosadna krijesnica. Pitala me imam li koju želju. Čvrsto sam zatvorila oči i odgovorila da je moja želja da se vratim kući, da više nema rata, da ljudi imaju vodu, dom i da drveće diše.

Otvorila sam oči i našla se na onom panju. Na lice mi je dolepršao osmijeh. Bila sam – sretna. U rukama sam imala običnu krijesnicu. Gledala sam je, a ona je odletjela. Moji zlatni snovi nisu sačinjeni od zlata, već od privilegije da imam dom, obitelj i slobodu. A vaši?

Bernard Kosovec, 8. razred

Voditeljica: Marija Tahija

Osnovna škola Konjščina

Duh Božića

Prošle zime, pred same božićne blagdane, vozio sam se na biciklu prema svojem susjedu koji je imao kolinje. Iz njegova su dvorišta dopirali kojekakvi ugodni i neugodni mirisi. Odjednom sam na cesti ugledao starca. Poznao sam ga jer je živio u neuglednoj kolibi na kraju sela pod samom šumom. Imao je neku laganu jaknu, a ono što me zgranulo, bile su njegove noge bez čarapa u poderanim cipelama. Meni na biciklu nije bilo hladno jer sam bio toplo obučan. Pojava starca potakla me da odem u našu crkvu. Pomolio sam se i obećao Bogu i sebi da ću do Božića napraviti najmanje tri dobra djela.

Do Božića je ostalo pet dana, a ja još nisam napravio nijedno dobro djelo. Snijeg je napadao pa smo se prijatelji i ja dogovorili za sanjkanje. Baš kad sam pripremio sanjke, nazvao me drugi susjed i zamolio da mu pomognem raditi kobasice, krvavice i tlačenicu. Pristao sam. Sanjkanje može pričekati. Radili smo do kasne noći i sve napravili. Radeći i pomažući, razmišljao sam smijem li to ubrojiti u prvo dobro djelo. I ubrojio sam. Na pameti mi je bio onaj starac i pitao sam se, gledajući sve te mesarske proizvode, ima li on uopće što za jelo. Da barem susjedu padne na pamet da mu pošalje nešto od toga, ali nije.

Božić se bližio, pao je novi snijeg. Nakon doručka vidio sam kroz prozor svoje tople sobe velečasnoga koji je lopatom razgrtao snijeg pred crkvom. On je stariji čovjek i nije mu baš išlo od ruke. Obukao sam se, došao do njega i predložio mu da ga zamijenim. Pogledao me toplo, nasmiješio mi se i rekao da odem kući po svoju lopatu jer ćemo posao raditi zajedno. Začas sam se vratio noseći svoju lopatu. Prije nego su ljudi počeli dolaziti na misu, pristup crkvi bio je očišćen. Velečasni se otišao presvući, a ja sam očistio i dva sporedna prilaza. Nakon mise došao je do mene i rekao da bi takav duh Božića kakav je u meni, trebao imati svaki Božji čovjek. Od tih njegovih riječi prožela me neka toplina,

neka neizmijerna sreća. Moj djed i velečasni ostali su se družiti uz kuhano vino, a ja sam otišao kući.

Na Badnjak sam zavirio u crkvu i divio se prekrasno okićenoj jelki koja je dosegala skoro do stropa. Veselio sam se polnočki i druženju s prijateljima. No, nešto me prijelo da budem potpuno sretan. Bilo je to treće neučinjeno dobro djelo. Opet sam pomislio na starca s kraja sela. Ni s kim se nije družio i pomislio sam da ga ljudi ne vole i zato ga izbjegavaju. I sâm sam to činio. Ipak sam odlučio odnijeti mu ostatak našega ručka. Već je počeo padati mrak. Pokucao sam na trošna vrata. Kad sam pomislio da mi neće otvoriti, vrata su čudno zaškripala, a na njima je stajao starac. Zaista je izgledao začuđeno. Pa njemu nitko nije dolazio. Pozdravio sam ga, a on me pozvao u kućicu. Kad je vidio da sam donio hranu, u očima sam mu ugledao suze. Ili mi se to samo učinilo? Čudno, znam da je bio gladan, ali nije htio sâm jesti, nego me pozvao da jedem s njim. Tako smo jeli i usput razgovarali. U peći je pucketala vatra. Bilo mi je drago da bar ima čime ložiti. No, i dalje je bio jedno odjeven. Tada sam ustao i rekao da odlazim, ali ću se brzo vratiti. Otišao sam na tavan i pronašao vreću sa starim djedovim stvarima. Izvadio sam dva para čarapa, dvoje hlače, dvoje duge gaće, jednu vestu koju su načeli moljci i jaknu. Sve je to izgledalo iznošeno i pohabano tako da sam se bojao da te stvari starac neće htjeti uzeti. Ipak sam napravio zavežljaj i otišao k njemu. Kad je vidio što sam mu donio, široki mu je osmijeh ozario naborano lice. Otišao je u sobu i vratio se odjeven u djedove stvari. Pri svjetlu dviju svijeća (rekao je da nema za struju) te su stvari izgledale još jasnije. Njemu je ipak sada bilo toplo. Vrijeme je nevjerojatno brzo proletjelo. Rekao sam da sad moram ići jer će uskoro polnočka. I starac je navukao djedovu jaknu, puhnuo u svijeće, zatvorio za nama vrata (uopće ih nije zaključao) i zajedno smo krenuli prema crkvi.

Nakon mise čestitali smo si Božić i krenuli svatko svome domu. Prijatelji su me pitali zašto im se nisam pridružio. Samo sam odmahnuo rukom i rekao da sam imao društvo. Prije spavanja zaključio sam da sam izvršio obećanje dano Bogu i sebi i pritom se osjećao zbilja dobro. Kao da sam sâm sebi poklonio predivan dar.

Nika Nikolac, 8. razred

Voditeljica: Irena Peić

Osnovna škola »Nikola Tesla«, Rijeka

Ključ

Nestao je. Još uvijek ne razumijem kako se to dogodilo. Znam, nisam ga trebala nositi sa sobom, ali jednostavno se nisam mogla odvojiti od njega. Ponekad mi se čini da je to jedino što mi je ostalo od tebe. To jest, to je jedino što mi je bilo ostalo od tebe, jer sada više ni to nemam. Zauvijek sam ga izgubila, baš kao što sam izgubila i tebe. Da si sada tu, vjerojatno bi me utješio, ali ti si otišao i nema nikoga da mi kaže: »Ma hajde, Adri, to je samo jedan glupi ključ, ne brini se.« Mami i tati ne mogu reći. Tata se zakopao u poslu i više ga nije briga ni za što osim tih njegovih glupih dokumenata i izvješća. A da nešto kažem mami, vjerojatno bi joj se, kao i uvijek na spomen tvoga imena, oči napunile suzama i s nekom besmislenom izlikom istrčala bi iz sobe kako ja ne bih primijetila da plače. Pokušat ću pronaći ključ, ali mislim da ću imati uspjeha koliko i mama kada satima sjedi na tvom krevetu i promatra stare slike, pokušavajući tako pronaći tebe.

Adrijana preklopi papir, stavi ga u kuvertu koju zatim ubaci u staru kutiju od cipela gotovo do vrha ispunjenu malim, potpuno identičnim, neotvorenim pismima.

Otprilike u to isto vrijeme, ali na sasvim drugom kraju grada, jedna djevojčica mahnito otvori vrata male jednostavne sobe koju je dijelila sa svojim bratom i uzbuđeno poviče:

– Pogledaj što sam pronašla!

Njezin je stariji brat već bio naviknut na takva iznenadna upadanja u sobu i izjave o tome kako je pronašla nešto jaaako veliko i važno pa se nije mnogo obazirao na nju.

– Tko zna što bismo mogli učiniti s ovim! Vidi kako je lijep i ukrašen – sigurno je vrlo važan. Tko zna, možda otvara riznicu sa skrivenim blagom! Neizmjerne količine zlata i dragulja! S time se

više nikada ne bismo morali brinuti oko novca. Stariji se brat tek na spomen riječi novac okrene prema sestri i pogleda u njezin dlan na kojem je ležao maleni, zlatni ključ.

*Dragi brate,
ne sjećam se kada sam zadnji put vidjela mamu ili tatu da se smiju. Kako ono kažu – s vremenom će biti bolje. Pa koliko to vremena treba proći? Meni se čini kao da se ništa ne mijenja...
Od ključa ni traga, ali nastavljam tražiti.*

– Otkud ti ovo? – upita David svog rođaka.
– Ma to je moja sestra negdje pronašla i sad vjeruje da otvara riznicu s blagom ili tako nešto. Mala djeca, znaš i sam kakva su.
– Mmm..., a gdje ga je pronašla?
– Pojma nemam. Pokupila ga je negdje s ceste, valjda.
– Ahh, kako je samo lijep, nikada nisam imao nešto takvo. Možda stvarno otvara nešto važno? – pomisli David i, pazeći da to njegov rođak ne primijeti, brzim pokretom strpa ključić u džep.

Nedostaješ mi. Nedostaju mi svi oni sati koje smo proveli zajedno. Nedostaje mi kada si me učio svirati. Nedostaje mi tvoj osmijeh.

Voljela bih imati nešto po čemu ću te pamtiti, nešto što nisu fotografije ili tvoja stara odjeća. Pitam se gdje je sad onaj ključ? Vjerojatno negdje leži na ulici, odbačen. Možda ga je netko uzeo, ali ne razumijem zašto bi – nikome osim meni on ništa ne znači...

– Pogledaj! Nije li fora? Uzeo sam ga jednom rođaku.

– Ukrao si ga?!

David odjednom požali što je spomenuo išta svom prijatelju.

– Nisam ga ukrao! Nije krađa ako uzmeš nekome nešto što mu ionako ne pripada.

– Daj mi ga i daj mi adresu tog svog rođaka. Ja ću ga vratiti.

– Zašto bi ga ti vraćao?

– Zato što oboje znamo da ga ti nikada ne ćeš vratiti!

David uzdahne i nevoljko preda svom prijatelju ključ.

Zamisli, imam prijatelja, pravog prijatelja, nekoga tko me sluša i razumije! Zove se Mateo i nedavno se preselio u moju školu. Ispričala sam mu sve o tebi (nadam se da se ne ljutiš) i o situaciji kod kuće. Rekao mi je da bih trebala razgovarati s roditeljima i učinila sam to! Sjeli smo i popričali zajedno. Naravno, nije sve odjednom, kao nekom čarolijom, postalo krasno i bajno. Znam da više nikada neće biti isto kao prije, ali mama i tata su obećali da će odsada biti bolje i ja im vjerujem.

Također, Mateo je jedini kojem sam ispričala o ovim pismima koje ti pišem. On kaže da bih se trebala pomiriti s činjenicom da tebe više nema i da ova pisma neće nikada stići na svoje odredište. Mateu je prije nekoliko godina preminula majka i razumije kako je to kada izgubiš voljenu osobu.

Premda ćeš zauvijek ostati zaključan u mom srcu, poslušat ću njegov savjet. Ovo je posljednje pismo koje ti pišem.

Mateo sramežljivo proviri kroz vrata dnevne sobe. Ovo mu je bio prvi posjet kući njegove nove prijateljice i bio je pomalo nervozan.

– Hajde, uđi, zašto se sramiš?

Mateo oprezno uđe i ogleda se po sobi.

– Lijep klavir. Nekoć smo i mi imali jedan, ali prodali smo ga kada je mama umrla.

Mateo se približi klaviru i upita svoju prijateljicu:

– Mogu li nakratko zasvirati?

Ona iznenađeno pogleda Matea, a onda baci pogled na klavir. Bio je to klavir koji je njezin brat tako jako volio, na kojem je proveo sate i sate smišljajući nove skladbe i učeći nju svirati. Otkako je on umro, nije nikome dala da ga svira, niti ga je sama svirala. Imala je izliku za to, izliku koju je i ovaj put upotrijebila:

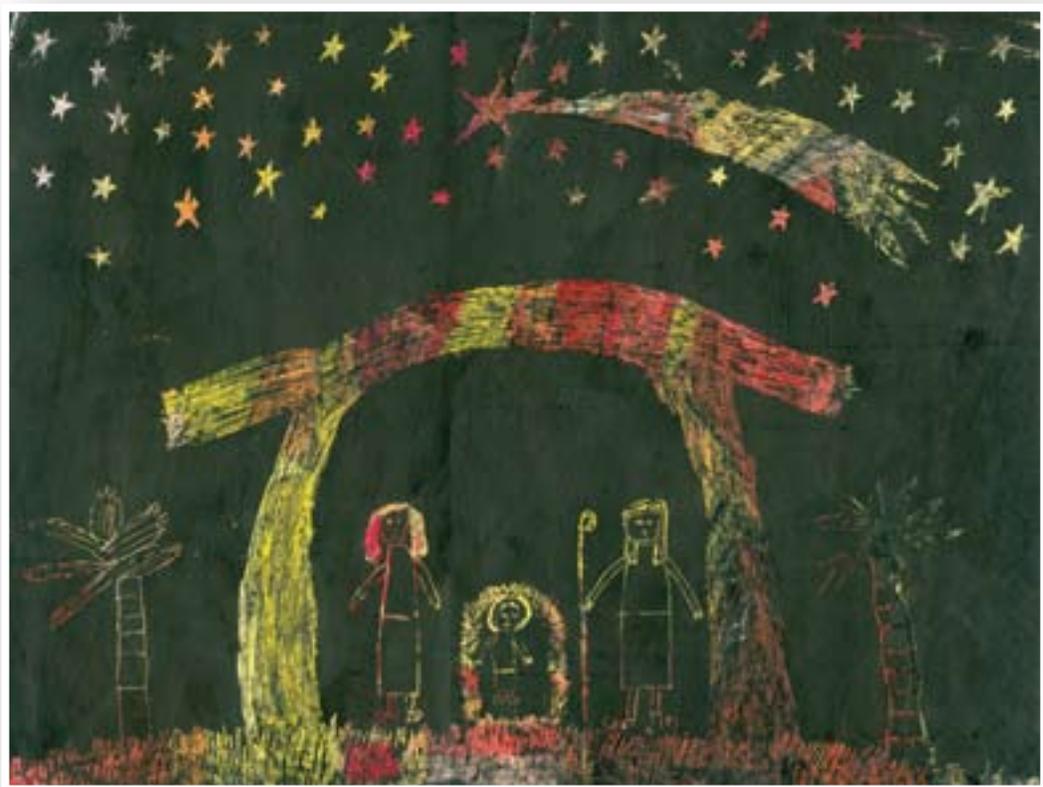
– Dala bih ti da sviraš, ali zaključan je, a ja ne znam gdje je ključ.

Mateo pogleda u ključanicu, a onda iznenađeno shvati i stane prekapati po džepu tražeći nešto što je danas namjeravao vratiti nekome. Kada ga nađe, zadovoljno ga preda svojoj prijateljici. Ona iznenađeno raširi oči, ali onda se pribere i brzim pokretom ugura ključić u ključanicu, otključavši poklopac klavira i zaključavši tako svu bol, sav očaj zbog gubitka i sva loša sjećanja negdje daleko, daleko u svojim mislima.

Život u četiri postaje
(IGROKAZI)

Gabrijel Biletić (4. r.), Štalica
Voditeljice: Melita Griparić i Aranka Prajz
OŠ Jure Filipovića, Barban

Ana Bjedov, Hermana Dermiček, Karla Jakuš, Marija Kalanj,
Hrvoje Karnoš, Lara Malecki, Barbara Sabljak, 3. razred

Voditeljica: Marina Živić

Osnovna škola Dragutina Tadijanovića, Vukovar

Didin štap

Igrokaz u tri djela prema priči *Štap* T. Ivančića

Uloge: *djed-dida, majka, otac, sin Luka, starija sestra Ana, mlađa sestra Klara, prijatelj Marko*

1. dio

Scena: obiteljski dom

LUKA (dolazi iz škole): Bog, mama. Evo me!

MAMA (slaže odjeću i sprema ju u kutije): Bog, sine, kako je bilo u školi?

LUKA: Kao i uvijek. Prvi sam riješio sve zadatke iz matematike, bez ijedne greške. Učiteljica mi je rekla da ću na natjecanje. Nije da se hvalim, ali najbolji sam.

MAMA: Pa lijepo. Ponosim se tobom. Operi ruke pa ćemo ručati.

ANA (odlaže školsku torbu): Haj, ljudi. Je li ručak gotov? Umirem od gladi!

MAMA: Operi ruke, postavi stol i stiže ručak.

ANA (zastane kraj mame): Što to radiš?

MAMA: Spremam ove didine stvari. Složit ću ih u kutije pa će ih tata odvesti u Caritas. Sigurno će nekome dobro doći.

LUKA (žalosno): E, moj dobri dida. Tako mi nedostaje.

MAMA (uzima i sprema djedov štap): Vjerujem, i meni...

LUKA: Hej, pa to je didin štap! Pa da, to je didin štap.

MAMA: Da, stari njegov štap što ga je koristio nakon operacije koljena, da lakše hoda.

LUKA (uzima štap od majke): Molim te, dopusti mi da zadržim taj štap. Nemoj ga dati drugima. Molim te!

MAMA (začudoeno): Ali, što će ti taj štap? Ne misliš valjda gradom šetati s njim?

LUKA: Normalno, ne ću to učiniti. Molim te, dopusti mi da ga zadržim. Taj štap za mene ima posebnu vrijednost, ima priču... tajnu koju smo dida i ja čuvali.

TATA (veselo ulazi otac i vodi najmlađu kćer): Dobar dan, moje najdraže društvo. Drago mi je da vas vidim sve na okupu. Je li gotov ručak? Klara i ja baš smo gladni. Je li tako Klarice? (Gleda oko sebe.) Što ste svi tako ozbiljni? Nešto se dogodilo?

MAMA: Nije, ali mislim da nam Luka želi nešto ispričati...

TATA (pokušava biti smiješan): Sigurno se opet želi hvaliti svojim silnim peticama...

ANA (prekida tatu): Tata, daj malo budi ozbiljan.

LUKA: Htio sam vam to reći još prošle zime, ali sve se tako brzo događalo da sam jednostavno i sam ostao zbunjen...

ANA (podrugljivo): Pa ti si stalno zbunjen, zbunjolo...

MAMA: Ana!

LUKA (tužno): Tako mi je žao!

TATA: Ali zašto, sine, što ti je žao?

LUKA: Vjerojatno će mi biti lakše kad vam ispričam što se dogodilo.

MAMA (zagrlj Luku): Spremni smo te poslušati, je li tako?

TATA: Daaaaaa.....

LUKA: Pa evo... dogodilo se to prošle zime kad smo Ana i ja ostali kod dide na praznicima. Ti i tata bili ste s Klarom kod bake Mare. (Ustaje i odlazi zajedno s Anom.)

2. dio

Scena: stol, stolice, ogledalo

DIDA: Dobro jutro, djeco! Kako ste spavali?

LUKA (proteže se): Ja sam spavao ko beba. Baš sam se dobro naspavao. (Sjedne za stol.)

ANA: Ja sam upala u te tvoje perine, jedva sam se izvukla iz njih van. A i ovi dosadni pijetlovi, počeli su kukurikati još za mraka. (Odlazi pred ogledalo i šminka se.)

DIDA (nasmije se): E, tako ti je to kod nas na selu. Treba poranit da bi sav poso obavili. (Stavlja doručak na stol i sjedne.)

LUKA: Što ćemo raditi danas? Hoćemo otići na klizanje na ono zaleđeno jezero? Mogli bismo odigrati partiju hokeja na ledu! Što kažeš, dida, to bi bilo baš super!

DIDA: Hokej na ledu?! Šališ se! To je za mene ekstremni sport.

LUKA (uzima didin štap): Pa ti i ovako imaš svoj štap koji ti može poslužiti kao palica. (Zamahne štapom kao da udara pak.)

DIDA: Ana, kamo si krenula? Prvo se umij i doručkuj, a onda izađi van.

ANA (uvrijeđeno): Ali, dida, tek sam se uredila... a ni ne doručkujem, na dijete sam.

DIDA: Ane moja, puno si ljepša bez tih ratničkih boja.

ANA: Ma daj, dida, ti pojma nemaš što je cool! (Mahne i odlazi.)

LUKA (oblači rukavice, šal i kapu): Jesi spreman? Krećemo! (Dolazi prijatelj Marko.)

MARKO: Dobar dan, gospodine. Bog, Luka!

LUKA: Bog, Marko. Hoćemo na klizanje?

MARKO: Ja se upravo vraćam s jezera. Čini mi se da je led tanji pa danas ne ću na klizanje. Idem k Ivanu odigrati koju igricu na kompu. Hoćeš li sa mnom?

LUKA: Ma radije ću s didom do jezera. Ajmo, dida! Marko, vidimo se kasnije!

DIDA: Hajdmo, mali moj.

(Odlaze, scena ostaje prazna, iz pozadine se čuje njihovo dovikivanje, a glazbom se može dočarati dramatičnost događaja koji slijedi.)

DIDA: Luka, budi pažljiv!

LUKA: Nemaj brige! Baš je super!

DIDA: Drži se ruba jezera! Nemoj ići predaleko!

LUKA: Ej, dida, pogledaj me! Kakva pirueta, jesi vidio? (Zvuk praska pucanja leda.) Ajoj, upomooooć, upomooooć! Didaaaa, pomoziiiiiii! Didaaaa, upomooooć!

DIDA: Luka, evo me, uhvati se za štap! Uhvati se za štap! Drži se!

3. dio

Scena: obiteljski dom, stolić na kojem stoji križ

LUKA (potišteno): Gledao me kako izvodim ludorije. Kad sam malo jače skočio, led je pukao, a ja sam propao kroz njega. Bilo mi je strašno hladno i uplašio sam se. Dida mi je isti čas pružio štap. Ja sam se uhvatio, a on me je vukao iz sve snage. Cijelim putem do kuće me nosio i govorio: »Bit ćeš dobro, ne boj se!« To ga je sigurno potreslo i potpuno iscrpilo. Nije se osjećao dobro. Nismo o tome nikome govorili. Bila je to naša tajna. Da sam barem bio pametniji i poslušao ga. (Okreće se prema tati i mami.) Tako mi je žao. Osjećam se kriv za njegovu smrt.

MAMA (zagrlj ga): Nemoj tako govoriti, sine.

ANA (prilazi bratu): Zamisli što bi se tek dogodilo da dida nije bio u blizini... ne smijem ni pomisliti.

TATA: Imaš pravo, Ana! Vidite, djeco, naš Luka je osjetio što znači voljeti nekoga tako jako da si i život spreman za njega dati.

LUKA: Da, tata, jesam. I zato bih volio ovaj didin štap sačuvati, da me uvijek na to podsjeća.

MAMA (uzima štap i gleda gdje da ga stavi): Tom ćemo štapu naći posebno mjesto i nećemo ga zaboraviti, kao što nećemo ni našeg didu zaboraviti.

KLARA (ustane i pljesne rukama): Sad znam! Tako je i s Isusom!

MAMA I TATA (začudeni se pogledaju): Što?

KLARA: Ne razumijete? Objasnit ću vam. Isus, da spasi sve nas, dao je svoj život, a mi, da to ne zaboravimo, (uzima križ sa stolića) u kući čuvamo ovaj križ koji nas na to podsjeća. Nije li tako?

TATA (zagrlj je i poljubi): Ma, pametno naše!

MAMA (obraća se Luki i zagrlj ga): Vjerujem da je dida miran i sretan u društvu anđela i svetih dok nas s neba promatra.

Jura Perković (6. r.), *Našička crkva u plamenu*

Voditelj: Tihomir Maroević

OŠ kralja Tomislava, Našice

Branimir Horvat, Nikola Šereg, Marul Kelava, Filip Bele, Jasmin Mužar, 5. razred

Voditeljica: Marija Bolšec

Osnovna škola Antuna Mihanovića, Petrovsko

Život u četiri postaje

Uloge:

Štefek (dijete)

Brat i sestra

Majka

Otac

Djed

Baka

1. prizor

(Radnja se odvija u dnevnoj sobi. Djed pogledava na sat na zidu. Hoda nestrpljivo.)

DJED: Ke su tak dugo? Kaj delaju? Da se ni neka j pripetilo?

BAKA: Ti furt misliš najgorše. Buju došli. Strpi se malo. Ne bu ti hruk pobegel.

DJED: To je moj prvi hnuček. Kak bi bil na miru.

(Čuje se buka automobila. Baka se uzvrpoljila.)

BAKA: Joj, došli su! Daj otpri vrata.

DJED (otvara vrata, usput briše suze): Moj hnuček! Dajte da ga primem h ruke.

MAJKA (daje mu dijete): Im bute ga se dosti načuvali.

BAKA (gleda unuka): Mujcek mali! Imaš iste oči kak ja.

DJED: Kak si bedasta! Oči su moje, a rumfasti nos je tvoj.

OTAC: Kaj se svadite. On je celi na me. (Majci.) Odnese ga h njegovu sobu, a mi se bumo dogovorili za krstitke.

DJED: Je praf veliš. Dete treba krstiti kaj ne bumo nevernika h hiži meli. A jeste mu već ime zmislili?

MAJKA (vraća se u sobu): Kaj se imena tiče, zval bu se Bred. To je meni tak lepo ime, kak i glumac.

BAKA: Kakav Bred? Ke si to našla? Naj bu Štefek. Štefek je prvi mučenik bil i mel bu god pokle Božića.

DJED: Kak bi bilo da se Jožek zove. Bumo meli tri godovnjaka h hiži.

OTAC: Ne sme se ime dotrti. Sigurno bu Jožek.

MAJKA (umiljato ocu): Kad ti tak veliš, naj onda bu Jožek.

2. prizor

(Dijete ima devet godina i vrijeme je za prvu pričest. U dnevnom boravku se skupila obitelj.)

JOŽEK: Vi znate da za mesec dni idem na pričest.

BAKA: Je sinek. Nismo mi to pozabili. Bila sam denes pri meši pa sam čula župnika kak je o tom govoril.

MAJKA: Razmišljamo mi o tom. Spominamo se kak bi to bilo.

OTAC: Bilo bi lepo h restoranu obet meti, ali ni penez. Plaću nisam dobil i Bog zna gda bu.

DJED: Sinek, za to se naj brigati. Mi još navek penziju dobimo, a i nekaj smo h kraj deli.

MAJKA: Mislim da ni treba s prve pričesti bale delati.

OTAC: Pozvali bumo najužu rodbinu.

JOŽEK: Kak ste vi to zamislili? Ak bu već rodbine došlo, već bum poklonof dobil.

BAKA: Jožek, Jožek, kaj te ni sram. Pak se na pričest nejde zbog poklonof.

JOŽEK: Znam ja to, ali je ipak lepo nekaj dobiti.

OTAC: Pozvati moramo krsne kume, tetke i tece, vujce i vujne, strice i strine. Moramo paziti da nekoga ne pozabimo. Bi nam zamerili.

3. prizor

(Jožek je momak od 14 godina i vrijeme je za svetu potvrdu. U isti dnevni boravak ulazi Jožek, baca torbu na stolac.)

BAKA: Dobar dan, sinek! Kak je bilo na veronauku? Kaj je župnik rekel? Gda bu firma?

JOŽEK: Sigurno bu na pritulet.

DJED: Treba o tom razmišljati i na vreme se pripraviti.

MAJKA: Bumo se dogovorili kak i navek. Ancuga treba Jožeku kupiti.

DJED: Kuma ste zebrali?

OTAC: Mi se h to ne bumo mešali. Naj si ga Jožek zbere.

JOŽEK: Ja sam se već dogovoril s bratičem Ivekom. Pital sam ga i on mi bu rado kum.

BAKA: Jožek moj, kak si ti već veliki zrasel, a ja si mislim kak su te z rodilišta maloga kak štrucu donesli.

DJED: Ideju leta. Još malo pa se buš ženil.

BAKA: Kak bi lepo bilo i prahnuke meti.

JOŽEK (zagrlil baku): Babica moja draga, još bute se malo strpeli.

(Otvaraju se vrata i u sobu ulaze Josipova braća, sestra i brat.)

SESTRA: Kak vas je lepo sve na kupu najti.

BRAT: Kaj pa se spominate?

MAJKA: Spominamo se o Jožekovoj firmi.

SESTRA: Ja joj se jako veselim. Bumo si malo zapopevali i zatancali.

BRAT: Jedva čakam.

(Svi odlaze iz sobe osim djeda.)

DJED: Lepo sam ja sa svojom familijom se te lete živel. Nisam ni mislil da bumo si tak složni. Dogovor je navek bil najvažniji. Navek je negdo malo popustil i se je zišlo na dobro. Tak sam sina odgojil, a on pak tak odgaja hnuke. Gda je pri hiži Božjega blagoslova i sloge, nič ni teško i život je lakši. Ne treba meti peneze da bi se dogovarali, poštili i složni bili.

Dora Rebić, 5. razred
Križevci

Noć dobrote

Vrijeme radnje: *noć Isusovog rođenja*
Mjesto radnje: *špilja u blizini Betlehema*

(U kutu špilje, u pozadini, Marija se nadvija nad djetetom koje joj plače u krilu, Josip čuči nad hrpicom triješća i pokušava zapaliti vatru. U prednjemu planu leže ovca, magarac i vol.)

OVCA (tužno): Siroti Josip, ne može upaliti vatru tim mokrim drvima.

MAGARAC: Da, ali djetetu je hladno i plače. Moramo mu pomoći, ali kako?

VOL: Mogao bih probati kopitom kresnuti o kamen da napravim iskru.

(Vol priđe Josipu koji, kao da je znao što vol želi, jednom rukom pruži kamen i vol kopitom kresne o njega. Iskra frcne na triješće, ali se odmah i ugasi. Nakon nekoliko pokušaja vol odustaje i ponovno prilazi ostalim životinjama.)

VOL: Morat ćemo izmisliti nešto drugo jer je drvo premokro.

OVCA: Možda bismo mogli pronaći jaslje da Marija dijete polegne u nj i da ga pokrije plahticom.

MAGARAC I VOL (u isti glas): Izvanredna ideja, ovco.

OVCA: Vi nađite jaslje, a ja ću osušiti triješće da se i Marija i Josip mogu ugrijati.

(Ovca odlazi do triješća i legne na nj. Vol i magarac odlaze sa scene.

Izgled scene se mijenja: puteljak koji vodi prema drvenoj staji. Vol i magarac prilaze vratima staje.)

VOL: Gledaj, magarče, tamo u kutu su jasje. Dođi, pomoz mi!

MAGARAC: Ja ću ti ih staviti na leđa pa ih nosi.

VOL: Može!

(Magarac volu naprti jasje na leđa i oni odlaze puteljkom.)

(Scena ponovno prikazuje špilju. Ulaze magarac i vol.)

MAGARAC: Evo nas, našli smo jasllice za malenog dječaka!

VOL (saginjajući se da mu magarac skine jasllice s lađa): Stavit ćemo slamu u jasje da bude mekše.

OVCA (ide po slamu): Bravo! Dok vas nije bilo triješće se osušilo i Josip je zapalio vatru. Sada još samo moramo staviti slamu u jasje i sve se biti odlično!

(Marija i Josip u čudu gledaju kako životinje sve spretno spremaju. Kada je slama stavljena u jasje, Marija u njih polaže Isusa i pokriva ga plahticom u koju je dijete bilo zamotano.)

OVCA (zabrinuto i tužno): Ali maleni još uvijek plače. Očito mu je još hladno.

VOL: Što ćemo sad? Više nemam ideja.

MAGARAC: Kako se nisam prije sjetio! Možemo ga ugrijati toplinom svoga tijela i daha. Lezimo kraj njega.

(Dobročudne životinje se raspoređuju oko jasllica i griju malog Isusa. Uto se visoko na nebu pojavljuje treperava svjetlost.)

VOL (grijući Isusa svojim dahom): Oh, kako je milen. Kako se samo blaženo smije.

MAGARAC: Uistinu je divan. Nikada nisam vidio tako sretno dijete.

OVCA (gleda nebo): Pogledajte nebo, kakva je to zvijezda s repom?

(Životinje pogledaju prema nebu, a na nebu se sjajna repatica spusti niže prema njima.)

REPATICA: Hvaljen Bog, prijatelji! Ja sam zvijezda repatica i vidjela sam vaša dobra djela koja ste učinili za ovo djetesce. Moram vam nešto reći. To djetesce koje se rodilo u štalici je Sin Božji. Ime mu je Isus. Večeras će ga posjetiti i pokloniti mu se tri mudraca s istoka. Oni slijede mene, ja im pokazujem put, već su vrlo blizu. Kao što znate, kraljevi se inače rađaju na dvoru, stoga su mudraci najprije bili na dvoru kralja Heroda. Ali Herod je zao i željan vlasti pa je naredio da se ubije Isus.

ŽIVOTINJE: Molim?! To ne smijemo dopustiti! Kako ćemo to reći Mariji i Josipu?

REPATICA: Ne brinite za to. Bog je poslao anđela da upozori Josipa. Vi im pomozite da se sprema za put. A evo i mudraca!

(Tri mudraca ulaze u špilju, a repatica se diže više na nebo.)

GAŠPAR: Hvaljen budi Bog! Mi smo mudraci s istoka. Novom smo kralju donijeli darove: zlato, tamjan i mirtu.

(Mudraci prinose svoje darove, Isus i Marija se smiješe.)

MELKIOR: Moramo vas upozoriti. Bili smo kod Heroda i on vas vreba. Najbolje da odete iz ovoga kraja.

JOSIP: Hvala vam, već mi se ukazao Božji anđeo i dao mi upute što činiti.

BALTAZAR: Stignemo li otpjevati hvalu Bogu?

JOSIP: Naravno!

(Ljudi pjevaju pjesmu:

Djetesce nam se rodilo

U jasle se položilo

Isuse mileni Bože moj

Srce ti dajem da sam Tvoj...

Drugu kiticu nastavljaju pjevati životinje:

*Sin Boga Oca i Bog sam
s neba na zemlju siđe nam.
Isuse mileni Bože moj
Srce ti dajem da sam Tvoj...*

Dok životinje pjevaju, Marija i Josip stavljaju na njih stvari, pozdravljaju se s mudracima koji odlaze na jednu stranu i kreću na drugu stranu. Prije izlaska sa scene magarac se okreće publici.)
MAGARAC: Ne zaboravite nikada kakav je ovo velik događaj za sve nas. A najvažnije je da budete jedni prema drugima dobri kao što smo i mi bili prema malenome Isusu.

(Odlazi sa scene, još se čuje pjesma.)

**Veronika Bukal, Laura Lazić, Lucija Marković, Stela Vidović,
Ivan Vrkić, 6. razred**
Voditeljica: Ankica Pokos
Osnovna škola Brestje, Sesvete

Nikolin izbor

Lica: *Lucija, Stela, sveti Nikola*

(Lucija je za stolom i surfa, dosađuje se, mobitel zvoni, zove ju Stela.)

STELA: Bok, jesi ozdravila?

LUCIJA: Ne, nisam, za tri dana dolazim u školu.

STELA: Znači, ne ćeš biti na priredbi?

LUCIJA: Ne, ne ću...

STELA: Eh, da znaš da i mene grlo boli i mama me ne pušta u školu... Hoćeš da dođem k tebi?

LUCIJA: Može.

(Stela kuca.)

STELA: Tak ti je to, oni će se lijepo zabavljati ovih dana, čak ne će imati zadnja dva sata, a mi ovdje... koma...

LUCIJA: Da, ajmo na face... Nikolinama i Nikolama čestitati imendan.

STELA: Ok... Iako ti ja u sve to ne vjerujem..

LUCIJA: U što to?

STELA: Ma u svetog Nikolu. I to da je Nikola prijatelj djece, mornara i što ti ja znam. Da i danas čini čuda... Kužiš, sirotinji je prijatelj Caritas, Crveni križ i moja susjeda koja hrani pse lualice.

LUCIJA: Ma daj slušaj storry. Ovo ti je živa istina koja se prenosila od četvrtog stoljeća!

Jedan lik ti je bio jako bogat, ali je izgubio posao pa je postao siromašan. Imao je tri kćeri koje se u ono vrijeme nisu mogle udati bez novca. Za sve je čuo sveti Nikola. Uzeo je svoj vlastiti novac

i ubacio ga noću u njihov dom. Sretni otac razglasio je što mu je učinio Nikola – prijatelj sirotinje. I to ti je to.

STELA: A tko ju je tebi, molim te, ispričao?

LUCIJA: Pa uguglala sam.

STELA: Aha, super. A znaš da sam i ja nešto uguglala.

LUCIJA: A što to?

STELA: Pa koliko Nikola ima u Hrvatskoj.

LUCIJA: Ideeeš.

STELA: Da, da, u Zagrebu ih ima preko pet tisuća, u Splitu oko tisuću, a u Rijeci nešto manje od tisuću.

LUCIJA: E, a znaš li što znači ime Nikola?

STELA: Kako ne bih znala, nike znači one sportske tenisice, kužiš, najkice, a laos je neka vrsta lava.

LUCIJA: Pričaš kaj god, nike znači pobjeda, a laos – narod. Kužiš to ti je Nikolaos – Nikola. Pobjednik naroda.

STELA: Okej, a slušaj ove stihove: Svakog dana / bar dva dara / jedan osmijeh / i velko hvala... na, na, na, na, na, na, na, na...

LUCIJA: A otkud ti sad to?

STELA: Fakat ne znam. Odjednom mi došlo. Niotkuda.

LUCIJA: Pa to ti je šapnuo sveti Nikola.

STELA: Sad si stvarno zabrijala, Nikola je davno umro.

LUCIJA: Ma nije, stvarno, on ti je prisutan s nama u duhu... Zar ne osjećaš radost i neki čudesan mir?

STELA: Brr, sad kao da nas netko špijunira, ali osjećam.

SVETI NIKOLA: Je l' me tko tražio?

LUCIJA: O, Nikola, dobro došao! Kak to da si tu?

NIKOLA: Ma svake godine mi lajkaš status pa kako da ti ne dođem u posjet.

(Nikola predaje vrećicu s darovima.)

NIKOLA: Ovo je za vas dvije. Izvoli.

LUCIJA: Hvala, fakat si prijatelj. A što si nam to donio?

NIKOLA: Donio sam ono čega na zemlji nema baš tako puno.

STELA: Da vidim onda što je to.

Nikola: Može.

(Stela i Lucija vade darove iz vrećice, na malim kutijama je napisano: ljubav, milosrđe, opraštanje, velikodušnost.)

STELA: Oho, ljubav, milosrđe, praštanje, velikodušnost.

LUCIJA: Hvala ti, to nam baš treba.

STELA: Kad bolje razmisliš, to svima treba. A može jedno pitanje?

NIKOLA: Može.

STELA: Koliko vrijedi jedan osmijeh?

NIKOLA: To ti vrijedi kao da sedam godina piješ samo vodu i jedeš stari kruh.

LUCIJA: A koliko vrijedi opraštanje?

NIKOLA: To ti vrijedi kao da si išao pješice u Mariju Bisticu i natrag.

STELA: A ako ne osuđujemo i ne vrijedamo druge, koliko to vrijedi?

NIKOLA: To ti vrijedi kao da si svoj kompjutor, mobitel i sve što imaš podijelio siromasima.

STELA: A što najviše vrijedi?

NIKOLA: Ljubav.

STELA: Aha, nešto kao: Nema šiba / nema kazna / samo ljubav je pjesma prava...

NIKOLA: Upravo tako!

STELA: E, Nikola, čula sam da si činio čuda. Da si smirivao uzburkano more i ozdravljao djecu.

NIKOLA: Jesam, jesam, nije da se hvalim, ali tu moć dao mi je moj prijatelj.

STELA: Uh, imaš moćnog prijatelja. I ja bih voljela imati takvoga. Da nije to možda Harry Potter?

NIKOLA: Ma, ne, moj prijatelj ti je poseban i jako pažljiv. Rekao mi je da vam kažem da je on svima prijatelj i da to nikada ne zaboravite.

LUCIJA: A kako se on zove?

NIKOLA: Zove se Isus Krist. Evo što vam je poručio.

(Nikola vadi poruku iz džepa na kojoj piše: Dragi prijatelji, dobri ste, ne bojte se. Uvijek dijelite radost, mir, šale i hranu.)

STELA (vadi bombone iz džepa): A bombone?

NIKOLA: I bombone i autiće i sličice.

LUCIJA: A zašto da dijele?

NIKOLA: Zato što mogu biti sretni jedino ako dijele i ako druge oko sebe vesele.

STELA: Baš ti je prijatelj cool.

SVI pjevaju zajednički pjesmu:

Svakog dana

Bar dva dara

Jedan osmijeh

I velko hvala

Na, na, na, na, na, na,na,na...

Nema šiba, nema kazna, samo ljubav i pjesma prava

STELA: Ma sad sam skužila tu povezanost u duhu. Stvarno osjećam u srcu mir i radost. Ajde, lajkat ću ti da i ja volim svetog Nikolu i, naravno, Isusa Krista.

LUCIJA: OK, a ja ću ovu pjesmu koja ti je odjednom došla staviti na zid.

STELA: Može, super.

LUCIJA: Vidjet ćeš da će je svi lajkat!

Popis likovnih radova

Antonela Andlar (2. r.), Sveta Obitelj, Isus se rodio

Voditeljica: Marica Zaborac

Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice
str. 50

Sara Birg (2. r.), Sveta Obitelj, Put u Betlehem

Voditeljica: Marica Zaborac

Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice
str. 54

Patricija Brlečić (2. r.), Bogorodica

Voditeljica: Ivanka Jurinić

Osnovna škola Frane Horvata Kiša, Lobar
str. 87

Katja Klepac (2. r.), Sveta Obitelj

Voditeljica: Marica Zaborac

Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice
str. 62

Magdalena Markuš (2. r.), Sv. Martin

Voditeljica: Ivanka Jurinić

Osnovna škola Franje Horvata Kiša, Lobar
str. 64

Memnuna Hadžić (3. r.), Moja obitelj na okupu

Voditeljica: Tomislava Luetić

Osnovna škola Dobri, Split
str. 44

Gabrijel Biletić (4. r.), Štalica

Voditeljice: Melita Griparić i Aranka Prajz
Osnovna škola Jure Filipovića, Barban
str. 110

Lucija Hudoletnjak (4. r.), Igra

Voditeljica: Đurđica Pošta
Osnovna škola »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica
str. 26

Antonia Matoina (4. r.), Djeca

Voditeljica: Davorka Travica
Osnovna škola Žuti brijeg, Zagreb
str. 40

Leana Vale (4. r.), Obitelj

Voditeljice: Melita Griparić i Aranka Prajz
Osnovna škola Jure Filipovića, Barban
str. 94

Adrian Minkoš (6. r.), Jaslice – Rođenje

Voditeljica: Zorica Đuranić
Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek
str. 32

Jura Perković (6. r.), Našička crkva u plamenu

Voditelj: Tihomir Maroević
Osnovna škola kralja Tomislava, Našice
str. 115

Petra Puček (6. r.), Obitelj u prirodi

Voditeljica: Jadranka Kučar

Osnovna škola Tužno

str. 72

Josipa Henizelman (7. r.), Štalica

Voditeljica: Anica Popović

Osnovna škola »Josip Kozarac«, Josipovac Punitovački

str. 4

Nedeljka Mišetić (7. r.), Isusovo rođenje

Voditeljica: Anica Popović

Osnovna škola Gorjani

str. 77

Filip Dobrić (8. r.), Isus na križu

Voditeljica: Zorica Đuranić

Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

str. 132

Ivan Matanovac (8. r.), Štalica

Voditeljica: Anica Popović

Osnovna škola »Josip Kozarac«, Josipovac Punitovački

str. 6

Margareta Petrinjak (8. r.), Sveta Obitelj

Voditeljica: Marija Tomurad

Osnovna škola Visoko

str. 20

Popis škola koje su se
odazvale na natječaj

Filip Dobrić (8. r.), *Isus na križu*

Voditeljica: Zorica Đuranić

Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek

I. OŠ Vrbovec
II. OŠ Bjelovar
II. OŠ Vrbovec
III. OŠ Čakovec
Centar za odgoj i obrazovanje »Rudolf Steiner«, Daruvar
Centar za odgoj i obrazovanje »Ivan Štark«, Osijek
Centar za odgoj, obrazovanje i rehabilitaciju Križevci
Češka osnovna škola, Daruvar
Katolička osnovna škola u Požegi
Katolička osnovna škola, Šibenik
OŠ 22. lipnja, Sisak
OŠ Ane Katarine Zrinski, Retkovci
OŠ Ante Kovačića, Zagreb
OŠ Antuna Augustinčića, Zaprešić
OŠ Antuna Mihanovića, Petrovsko
OŠ »Antun Nemčić Gostovinski«, Koprivnica
OŠ Belica
OŠ Belica, Gardinovec
OŠ Bistra
OŠ »Braća Radić«, Koprivnica
OŠ »Braća Ribar«, Posedarje
OŠ Brestje
OŠ Breznički Hum
OŠ Budaševo - Topolovac - Gušće
OŠ Cavtat
OŠ »Centar«, Rijeka
OŠ »Davorin Trstenjak«, Čađavica
OŠ Dobri, Split
OŠ Dore Pejačević, Našice
OŠ Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina
OŠ Dragutina Kušlana, Zagreb
OŠ Dragutina Tadijanovića, Vukovar
OŠ Đurmanec
OŠ »Đuro Ester«, Koprivnica
OŠ »Eugen Kumičić«, Rijeka
OŠ Eugena Kumičića, Velika Gorica
OŠ Ferdinandovac
OŠ Frana Krste Frankopana, Brod na Kupu
OŠ »Fran Kancelak«, Drnje
OŠ Franje Horvata Kiša, Lobor

OŠ Garešnica
OŠ Gola
OŠ Gorjani
OŠ Gornje Jesenje
OŠ Hinka Juhna, Podgorač
OŠ »Ivan Lacković Croata«, Kalinovac
OŠ Ivana Gorana Kovčiča, Sv. Juraj na Bregu
OŠ Ivana Gorana Kovčiča, Delnice
OŠ Ivana Rangera, Kamenica
OŠ Ivane Brlić Mažuranić, Prigorje Brdovečko
OŠ Ivane Brlić-Mažuranić, Ogulin
OŠ Ivanovec
OŠ Ivanska
OŠ Izidora Poljaka, Donja Višnica
OŠ Janka Leskovara, Pregrada
OŠ »Jesenice«, Dugi Rat
OŠ »Josip Kozarac«, Josipovac Punitovački
OŠ Josipa Broza, Kumrovec
OŠ Josipa Kozarca, Slatina
OŠ Josipa Račića, Zagreb
OŠ Julija Benešića, Ilok
OŠ Jure Filipovića, Barban
OŠ Jurja Šižgorića, Šibenik
OŠ Klinča Sela
OŠ Konjščina
OŠ kralja Tomislava, Našice
OŠ Ksavera Šandora Đalskog, Donja Zelina
OŠ Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok
OŠ Lipovac
OŠ Ljubeščica
OŠ Ljudevita Gaja, Zaprešić
OŠ Ljudevita Modeca, Križevci
OŠ Mahično
OŠ Marija Bistrica
OŠ Marina Držića, Dubrovnik
OŠ Martijanec
OŠ Mate Balote, Buje
OŠ Milana Šorga, Oprtalj
OŠ Miroslava Krleže, Čepin
OŠ Molve

OŠ Monte Zaro, Pula
OŠ »Nikola Tesla«, Rijeka
OŠ Nova Rača
OŠ Novi Marof
OŠ Novska
OŠ Orehovica
OŠ »Pavao Belas«, Brdovec
OŠ »Petar Zrinski«, Šenkovec
OŠ Petrijanec
OŠ prof. Filipa Lukasa, Kaštel Stari
OŠ prof. Franje Viktora Šignjara, Virje
OŠ Rečica, Šišljavić
OŠ Retkovec
OŠ Side Košutić, Radoboj
OŠ Sračinec
OŠ Stjepana Radića, Bibinje
OŠ Stjepana Radića, Čaglin
OŠ Strahoninec
OŠ Stubičke Toplice
OŠ Šijana, Pula
OŠ Šime Budinića, Zadar
OŠ Škurinje, Rijeka
OŠ Tar-Vabriga
OŠ Tomaša Goričanca, Mala Subotica
OŠ Tordinci
OŠ Trnovec
OŠ »Turnić«, Rijeka
OŠ Tužno
OŠ Veliko Trojstvo
OŠ Vidovec
OŠ Vinica
OŠ Visoko
OŠ Vjenceslava Novaka, Zagreb
OŠ »Vladimir Nazor«, Križevci
OŠ Vojnić
OŠ Vugrovec-Kašina
OŠ Zlatar Bistrica
OŠ Žuti brijeg, Zagreb

U izvedbi **1. susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva** **»Stjepan Kranjčić«** 28. travnja 2012. u Križevcima sudjelovali su:

Organizatori:

Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana »Dr. Stjepan Kranjčić«

Stručni ocjenjivački sud za književno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Nada Babić, Vojmil Žic

Stručni ocjenjivački sud za likovno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak, Vojmil Žic

Suradnici:

Tanja Baran, Lucija Benko, Dražen Bokan, Velimir Iveković, Marija Jendrek, Valentina Jurišić, Suzana Knežević, Senka Pleše, Vedrana Rađa, Ankica Špoljarić-Mandić, Martina Tumpa, Martina Valec-Rebić (koordinatorica), Sanja Vujić, Danijela Zagorec

Pokrovitelji nagrada:

Grad Križevci i Koprivničko-križevačka županija

Pokrovitelji dodatnih nagrada:

Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci, Glas Koncila, Matica hrvatska Križevci, Kršćanska sadašnjost, Alfa, Grafocentar d.o.o. Križevci, Profil, Galerija hrvatske sakralne umjetnosti »Laudato«, Udruga za promicanje znamenitih Križevčana »Dr. Stjepan Kranjčić«

Sponzori:

Sportske igre mladih, HAK – Auto-moto klub Križevci, Komunalno poduzeće d.o.o. Križevci, Instruktažni centar d.o.o. Križevci, Kašik d.o.o. Križevci, Dušak d.o.o. Križevci

Doprinos organizaciji Susreta:

Župa sv. Ane Križevci, Župa BDM Žalosne i sv. Marka Križevčanina Križevci, Glazbena škola Alberta Štrige Križevci, Srednja škola »Ivan Seljanec« Križevci i Turistička zajednica Križevci.

od n. n. za grafičko stvaralaštvo i dizajna

KRŠĆANSKA SADAŠNJOST
FB-10000 SAŠIBEN, NAŠIČEV 10010, PP-434

maticahrvatska

Na natječaj za 1. susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva »Stjepan Kranjčić«, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2011. pristigla su 332 književna te 256 likovnih radova. Na književni natječaj javilo se 328 učenika iz 92 škole s područja cijele Republike Hrvatske te 46 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Kako je natječaj obuhvaćao tri žanra (poezija, proza, igrokaz), tako je na adresu križevačkih organizatora pristiglo 177 pjesama, 143 prozna rada i 12 igrokaza. Od 256 likovnih radova iz 65 škola, prosudbenoj je komisiji proslijeđeno 178 radova jer je dio radova diskvalificiran zbog neudovoljavanja uvjetima natječaja.

ISBN: 978-953-241-331-1

9 789532 413311

www.glas-koncila.hr Cijena: 40 kn